

NIEUWE AVONTUREN

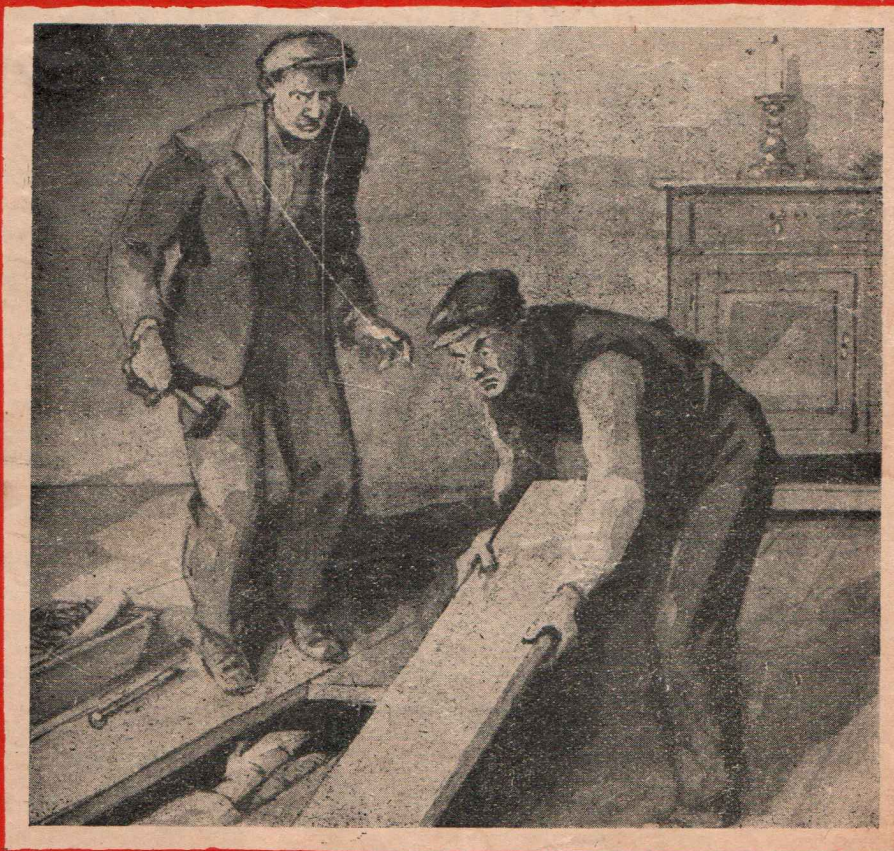
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET GEHEIM VAN ROCKINGHAM HOUSE

N° 3004

WEKELIJKSE AFLEVERING

6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van: N.V. Distrigo, 72, Montignystraat, Antwerpen

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het geheim van Rockingham House

HOOFDSTUK I.

KAN FOTOGRAFIE LIEGEN ?

Hauteville-House, het prachtige herenhuis op het Engelse Kanaaleiland Guernsey, eens de woning van het buitengewone genie op staatkundig en letterkundig gebied, de Fransman Victor Hugo, die daar tijdens zijn verbanning uit Frankrijk leefde, behoorde thans aan Graaf Palmhurst, die het met zijn secretaris en vriend Charles Dixon, zijn reusachtige chauffeur Henderson en zijn kamerdienaar Gaston en nog enige andere bedienden had betrokken.

Was Victor Hugo een buitengewoon man geweest op staatkundig en letterkundig terrein, de tegenwoordige bewoner was in zijn soort eveneens een unicum.

Het was niet zeker of hij een ingenieursdiploma bezat, maar zonder enige twijfel stelde hij op mechanisch-, electro-technisch en chemisch gebied elk gediplomeerd ingenieur ver in de scha-

duw. Zeer zeker was hij niet in het bezit van de doctor-titel, maar zowel als chirurg en als arts voor interne ziekten had hij zijn sporen verdiend. Kortom hij was een dier universele genieën, die alles kennen en kunnen, een soort duizendkunstenaar, een halve tovenaer.

Het huis, dat hij thans bewoonde, behoorde hem nog niet lang in eigendom, zodat het nog slechts enkele der moderne vindingen, door Lord Palmhurst onmiddellijk werden toegepast en vaak op een wijze, die de oorspronkelijke machine of het originele toestel ver achter zich liet.

Zo was zijn inrichting voor draadloze telegrafie niet alleen voorzien van de laatste verbeteringen, maar tevens van enige vindingen van hem zelf, die het toestel heel ver boven het meest volmaakte apparaat van welke amateur of beroepsinrichting ook, verhief.

Ook had hij onder zijn persoonlijk toezicht de elektrische geleiding door het gehele huis laten aanleggen, terwijl hij zich de benodigde energie verschafte door middel van een zelf bedachte en geconstrueerde motor, die geen toezicht nodig had, maar zichzelf in- en uitschakelde alleen door het drukken op een eenvoudige knop.

Deze knoppen bevonden zich in elke kamer van het huis, maar waren alleen te vinden voor de ingewijden, zodat zonder de wil van de huisgenoten het licht niet aan en ook niet uitgedraaid kon worden.

Op het ogenblik, waarop dit verhaal aanvangt, was graaf Palmhurst met zijn trouwe helpers bezig geweest een inrichting te bouwen op het dak van het hoge huis.

De bovenste verdieping van Hauteville-House was in het midden der vorige eeuw door Victor Hugo ingericht als zijn werkkamer. Het bestond bijna geheel uit glas en bood een prachtig vergezicht over de landschappen van het eiland, maar vooral over de zee, die de schrijver zó innig liefhad en die in vele zijner geniale verhalen een zo voorname rol speelt.

Maar hoe ver men ook over de zee vanuit dit eigenaardige, glazen vertrek uitziet, het was Lord Palmhurst nog niet ver genoeg en de inrichting, die hij op het dak had gebouwd, bestond uit een bijzonder instrument.

Tevergeefs zou men op de gehele wereld naar een copie hebben gezocht, want het was een uitvinding van de graaf, die hij voor zichzelf wilde houden.

Het was het best te beschrijven als een stelsel lenzen, glazen en prismata, welke op eigenaardige wijze met elkaar in verband gebracht, degene, die het instrument gebruikte, in staat stelde om binnen zekere grenzen, die nochtans zeer wijd waren, alles te zien wat er in zijn omgeving voorviel. En niet, zoals men dit ziet door de glazen van een of andere prismakijker, die tegenwoordig alle van zeer goed fabrikaat zijn met grote lichtsterkte en flinke vergroting, neen, het instrument van

Graaf Palmhurst toverde met een natuurgetrouwheid, die eenieder met verwondering zou hebben geslagen, alles levensgroot voor ogen en kon op verschillende afstanden worden ingesteld.

Het was als een toverspiegel, want door enkele handgrepen, die inderdaad zeer eenvoudig waren, bracht men datgene wat men wenste te zien, vlak voor ogen. Een andere handgreep stelde de beschouwer in staat het voorwerp in kwestie te vergroten, zodat men het gelaat van een persoon, die op mijlen afstand het huis voorbijging, zó duidelijk kon waarnemen, alsof de bewuste persoon vlak naast de beschouwer had gestaan.

Uit dit alles moge dus voldoende blijken, dat de maker een grote optische kennis bezat en deze ook practisch wist aan te wenden.

Zij, die met enig ongelooft dit alles mochten vernemen en er aan mochten gaan twifelen of iemand met zo grote en veelzijdige kennis bestond, zullen die ongelovigheid direct laten varen, wanneer wij een weinig dieper op de vraag, wie Graaf Palmhurst eigenlijk was, ingaan.

Het beroep, dat Graaf Palmhurst uitoefende, was al even vreemd en geheimzinnig als de graaf zelf. Maar ofschoon het zich moeilijk laat beschrijven, zal men er zich onmiddellijk een goed denkbeeld van kunnen vormen, wanneer wij zeggen, dat Graaf Palmhurst niet altijd Graaf Palmhurst was en dat ook zijn secretaris Dixon somtijds anders heette.

Graaf Palmhurst, de rijke, enigszins zonderlinge filantroop, de weergaloos knappe mecanicien, de geleerde dokter enz., enz., was niemand anders dan Lord Edward Lister alias John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Grote Onbekende. En Dixon niemand anders dan Charles Brand, zijn trouwe hulp en steun.

Beiden bevonden zich in de bibliotheek van het huis. Zij rustten uit van de vermoeienissen van die dag en hadden zich in de lezing van de avondbladen, die hen vanuit Londen geregeld werden toegezonden, verdiept.

Zoals zij daar zaten, leverde hun uiterlijk een groot contrast op. Raffles was, dit kon men duidelijk zien, zelfs als hij, zoals nu, in een diepe clubfauteuil zat, lang en slank. Een lenige, gespierde gestalte. Hij had ravenzwart haar, dat aan de slapen een weinig begon te grijzen en mooie grijze ogen, die nu en dan met een metaalglans konden schitteren.

Brand daarentegen was eer klein dan lang te noemen. Maar zijn lichaam was overigens uitstekend geproportioneerd hij had blond, enigszins krullend haar, blauwe ogen en een vrolijk lachende mond.

Gaston had juist de thee binnen gebracht en Brand bediende zijn vriend en zichzelf van de geurige drank.

Terwijl hij Raffles zijn kop aangaf, liet deze het dagblad, waarin hij verdiept was geweest, op de grond vallen, om met aandacht van het geurige, gouden vocht, dat in het chinese porselein parelde, te proeven.

Toen hij gereed was, nam hij de krant waarin hij gelezen had, niet meer op, maar keek de post, die Gaston gelijk met de thee had binnengebracht eens door.

Hij sorteerde de brieven in twee hoopjes, maar hield er een uit en opende de enveloppe.

— Antwoord van Blackburn, Charles, zei hij, zijn vriend een knipoogje gevend.

— Het zal mij benieuwen wat dat heerschap schrijft, antwoordde deze.

— Mij niet, hernam Raffles, ik durf er een lief ding onder te verwedden, dat hij eenvoudig weigert. Enfin, we zullen zien.

Raffles vouwde het vel briefpapier, dat de enveloppe bevatte, open en vloog de inhoud door.

— Alsjeblief, Charles, zei Raffles toen hij met lezen gedaan had en zijn vriend de missieve overreikte. Hij heeft niet eens de moeite gedaan zelf te antwoorden, maar dit eenvoudig aan zijn typiste gedictieerd en toen ondertekend.

— Waarachtig, ik zie het, zei Brand, wat een kerel. Zo rijk te zijn en dan niets, letterlijk niets voor je evenmens

over te hebben. 't Is een schandaal.

— Dat is het ook, amice. We zullen de man tot reden moeten brengen. Hij vraagt er als het ware zelf om.

— Hoe denk je het te doen, Edward?

— Dat weet ik nog niet, Charles. Haast heeft het echter niet. Hoe langer ik wacht, hoe groter het bedrag wordt, want, niet waar? intrest op intrest. En dan nog wat ik voor mijn moeite neem. Neen, hoe ik het zal doen weet ik nog niet, maar wat wel bij mij vaststaat is, dat het bedrag de moeite waard zal zijn. Ik denk, dat zijn brandkast het duchtig zal moeten ontgelden.

— A propos, Edward, van brandkasten gesproken, heb je gezien, dat de bewuste prijscourant van die Dordrechtse firma is aangekomen? Je weet wel, uit Dordrecht, in Holland.

— Neen, Charles, waar is ze?

— Ik denk, dat ze nog op je lesse naar ligt; ik zal even gaan zien.

Brand ging naar een grote bureau-ministre, dat in een der hoeken naast het venster en tegenover een kleiner bureau, waaraan hij zelf gewoonlijk werkte, stond en kwam na even onder de daarop liggende papieren gezocht te hebben, met een grote, in blauw-grijs linnen gebonden catalogus terug.

Raffles begon er direct vol belangstelling in te bladeren en was weldra in de beschouwing van de fraaie afbeeldingen waarmede dit boekwerk was versierd, verdiept.

Nadat hij op deze wijze een kwartiertje bezig was geweest, legde hij het boek open naast zich neer en terwijl hij nogmaals een kop thee van Brand aannam, maakte hij als terloops de opmerking:

— Je moet straks zelf ook eens kijken, Charles, maar ik geloof, dat ik zo'n kast neem met pantserstalen mantel en een schroeftoedrukinrichting. Volgens de fabrikanten is zo'n kast bestand tegen alle mogelijke inbraakmiddelen en ook tegen vuur en val. Kijk, hier staat de afbeelding.

Raffles overhandigde Brand het boek, die vol aandacht de afbeelding, waarop zijn aandacht was gevestigd, bekeek.

— Ja, ik vind dat zeker een mooie kast, beaamde hij. Trouwens alle kasten, die er in staan, zijn mooi. Verduveld mooie illustraties, hé?

— Ja, schitterend. Eigenlijk te mooi, want al weet ik, dat de fabrikant zijn kasten heel mooi aflevert, toch halen ze het niet bij de afbeeldingen.

— Toch zijn het cliché's naar foto's!

— Nu ja, dat weet ik ook wel, maar ik denk dat de clichémaker, wanneer hij de foto's heeft gereproduceerd, het koper van de cliché's een speciale bewerking laat ondergaan, waardoor ze die mooie, zachte, gelijkmatige tint krijgen.

— Neen, Edward, zo gaat het niet. Ik ben vroeger in de gelegenheid geweest het maken van cliché's van dichtbij te zien, zodat ik toevallig weet, hoe het gaat.

— Zeg amice, dan moet je me dat eens heel gauw vertellen, want je weet, ik wil graag van alles op de hoogte zijn en het heeft me al lang op de lippen gelegen je daarnaar eens te vragen.

— O, met genoegen, het is eigenlijk heel eenvoudig, zei Brand. Als een fabrikant een kast van een zeker type gereed heeft en zij keurig geschilderd en gelakt in het voorraad-magazijn staat, dan wordt de fotograaf geroepen, die er onder de gunstigste belichting een opname van maakt. Deze opname krijgt de clichémaker, maar voor dat deze opname fotografisch op de koperen plaat wordt gebracht, krijgt eerst de retoucheur haar in handen. Deze maakt alle oneffenheden, die zich op de foto mochten bevinden door middel van een fijne verfspuit glad. De glimlichtjes worden met een weinig dekverf op een fijn penseel, nog wat opgehaald, kortom de foto wordt met alle mogelijke moderne hulpmiddelen tot een zo fraai mogelijk plaatje omgetoverd, dat wanneer het uit zijn handen komt, onmiddellijk fotografisch op een koperen plaat wordt gebracht, waarna het met ijzerchloride of salpeterzuur, al naar gelang men de foto op koper of zink heeft overgebracht, wordt uitgeëtst.

— Dank je wel, Charles, voor je zeer duidelijke uiteenzetting, zei Raffles, terwijl hij lachend een kleine buiging

maakte voor zijn vriend, dus, als ik het goed heb begrepen, wordt de toch reeds mooie foto nog mooier gemaakt.

— Precies!

— Maar dan zijn die afbeeldingen niet te vertrouwen, want dan is het geen fotografie meer.

— Streng doorgeredeneerd heb ik gelijk, maar bij brandkasten en dergelijke zaken komt het er niet zo erg op aan, omdat het alleen de fraaiheid en gelijkmatigheid van het uiterlijk betreft. Alleen wanneer de retoucheur er dingen in ging tekenen, die niet bestaan, dan zou het...

— Ja, Charles, alles goed en wel, maar ik blijf volhouden, het is, nadat het uit handen van een retoucheur komt, geen fotografie meer.

— Daar heb je gelijk in, Edward, maar voor mij weegt dat niet zo zwaar, omdat een ongeretoucheerde foto ook niet altijd in staat is de werkelijkheid precies weer te geven.

— Hé? wat vertel je me nou? Ik heb altijd gemeend, dat het een der grootste verdiensten der fotografie is, dat zij niet liegen kan, zodat wanneer wij een opname van het een of ander in handen hebben, wij ons daarvan een goede voorstelling, die met de werkelijkheid overeenstemt, kunnen maken.

— Nu Edward, gewoonlijk is dat ook wel het geval, maar toch zou ik je voorbeelden kunnen laten zien, waaruit de waarheid van hetgeen ik je zoëven zei, heel duidelijk blijkt. Vooral is dit het geval, wanneer behalve het hoofdmotief nog andere voorwerpen op de foto staan. Eigenlijk is in dat opzicht geen enkele foto te vertrouwen.

— Dat moet je me toch eens wat nader uitleggen, amice, want je praat me nu toch wel wat te geleerd.

— Neen, Edward, dat is toch werkelijk niet het geval. Alles hangt af van de lens, waarmede de foto wordt gemaakt, of beter gezegd van het brandpunt van de lens.

— Ik luister, Charles, of ben je bang me te vervelen? Is het soms droog, geleerd?

— O neen, volstrekt niet, Edward. Ik zou eerder zeggen: het tegendeel. Vooral als je belang in die zaken stelt.

— Wie zou daar nu geen belang in stellen? Vooruit met de geit!

— Luister dan. Veronderstel, ik moet een huis opnemen met vier verdiepingen en een groot hek er om heen, dat nogal op enige afstand er van staat.

Maak ik deze foto met een lens met lang brandpunt, dat wil zeggen met een brandpunt, dat, bijvoorbeeld, tweemaal zo lang is als het diagonaal van de fotografische plaat, dan krijg ik een foto, die op iedereen een volkomen natuurlijke indruk zal maken. Het hek voor het huis zal niet groter lijken ten opzichte van het huis, dan het ook werkelijk is. Tien tegen één echter, zal ik met een dergelijke lens het hoge huis niet in zijn geheel op de plaat kunnen krijgen. Misschien niet verder dan de tweede, hoogstens de derde verdieping. Om het er toch op te krijgen, moet ik verder achteruitgaan, maar dan zou het kunnen gebeuren, dat het huis te klein wordt.

Om het huis er nu toch in zijn geheel op te krijgen, zou ik, zonder verder achteruit te behoeven gaan, een lens moeten gebruiken met korter brandpunt. Als ik, bijvoorbeeld, een lens neem, die een brandpunt heeft, dat even lang is als de kortste zijde der plaat, dan slaag ik daarin zeker.

Maar nu doet zich een ander euvel voor. De perspectivische verhoudingen gaan er onder lijden. Het hek voor het huis, bijvoorbeeld, zal voor het oog geheel abnormale afmetingen krijgen en veel groter ten opzichte van het huis schijnen.

— Maar Charles, viel Raffles hierop in, nu je me dat allemaal zo vertelt, zou ik er aan gaan twifelen of ik wel ooit naar een foto de werkelijkheid zou kunnen beoordelen.

— Strikt genomen is dat ook zo Edward, maar in normale gevallen behoef je er niet bang voor te zijn. Alleen wanneer men er op uit zou zijn om een zekere zaak vals voor te spiegelen, dan zou je er op die manier lelijk in kunnen lopen.

— Juist, zei Raffles, die met zijn helder brein onmiddellijk conclusies trok, juist, dus voor de wet zou men niet met een foto als overtuigingsmiddel moeten aankomen.

— Neen, althans niet met een enkelvoudige foto.

— Een enkelvoudige foto? Waar praat je nu weer van? Zijn er dan nog andere dan enkelvoudige foto's? Elke foto is toch enkelvoudig?

— Ja zeker. Elke foto is enkelvoudig, maar wij kunnen ook meer dan één foto van hetzelfde voorwerp maken en aan de hand daarvan is het mogelijk een zuivere weergeving van de werkelijkheid te krijgen.

— Charles, je maakt me razend nieuwsgierig. Ik wist niet dat de fotografie nog zoveel geheimen voor me had. Ik vind je uitleggingen machtig interessant en als het jou niet verveelt te doceren, mij verveelt het luisteren volstrekt niet. En ik beloof je, dat je een dankbaar leerling aan me zult hebben. Maar laten we eerst nog een kop thee nemen, je krijgt anders een droge keel van al dat gebabbel.

Er werd nog een kop thee gedronken waarna Brand met zijn uitleggingen verder ging.

— Kijk, Edward, het beste en eenvoudigste middel om een absoluut betrouwbare foto te verkrijgen, is een opname te maken met een stereocamera. Je weet wel, een camera met twee lenzen naast elkaar.

Er moeten daarbij enige voorzorgsmaatregelen in acht worden genomen, die echter heel eenvoudig zijn. In de eerste plaats moeten die twee lenzen precies aan elkaar gelijk zijn, ten tweede moet je de gemaakte foto later bekijken in een kastje met twee loupes, die hetzelfde brandpunt hebben, als de lenzen, waarmede de opname gemaakt is. Doe je dat, dan zie je de werkelijkheid voor je, behalve dan natuurlijk de kleur.

— Dat is me alles volkomen duidelijk, Charles, zei Raffles, die aandachtig geluisterd had, het enige wat ik niet begrijp is, dat je twee foto's naast elkaar nodig hebt. Me dunk, je kunt net zo

goed de foto tweemaal afdrucken en die twee plaatjes naast elkaar opplakken.

— Neen, Edward, dat zou niet helpen. Er moet verschil tussen de beide foto's zijn.

— Dat verschil zal toch niet groot zijn, want als ik me niet vergis, zijn de stereocamera's, waarover je zoëven sprak, toch niet veel groter dan een gewone camera met één lens.

— Gelijk heb je, Edward, ze zijn meestal niet groter, vaak zelfs kleiner dan een gewone camera. Dat komt er dan ook niets op aan. Als men alleen maar zorgt, dat de lenzen net zo ver van elkaar afstaan als de menselijke ogen. Dat is ongeveer 65 millimeter.

— Ik kan me niet voorstellen, dat een zo klein verschil in staat zou zijn twee foto's te maken, die een merkbaar verschil opleveren.

— Toch is dat zo, Edward, maar wacht... ik kan je met bewijzen overtuigen; ik heb op mijn kamer enige stereo-opnamen en zal die, met de stereoscoop, even gaan halen.

Brand ging de kamer uit en liet Raffles aan zijn overpeinzingen over.

Na enkele minuten kwam hij terug met een pakje opgeplakte foto's en een kastje van mahoniehout, waarin twee loupes waren aangebracht.

Hij schoof een der foto's in een daarvoor bestemde gleuf en gaf de kijker toen aan Raffles, die het instrument voor zijn ogen plaatste.

Enige minuten bleef hij in aanschouwing verdiept. Daarna haalde hij de foto er uit en bekeek de twee deelbeelden met het blote oog.

Brand boog zich over hem heen en wees hem op enkele verschilpunten.

— Ja Charles, zei Raffles lachend, ik zie de verschillen wel, maar die zijn zo uiterst gering, dat ik me niet kan voorstellen, dat die verschillen de oorzaak zijn, dat ik het beeld net zo zie als ik het in de natuur waarneem.

— Toch is dat zo, Edward en het is zelfs een natuurwet, dat die afstand niet veel groter dan 65 millimeter mag zijn, daar anders de natuurgetrouwheid verloren gaat. Om een voorbeeld te nemen: Wanneer we een opname zouden maken

met een camera, waarvan de lenzen 90 millimeter van elkaar staan, dan moeten we het resulterende fotobeeld in een stereoscoop bekijken, waarvan de loupes 65 millimeter van elkaar staan, want onze ogen staan nooit veel meer dan die afstand van elkaar. Hierdoor komt het, dat het opgenomen voorwerp ons toeschijnt veel kleiner te zijn dan in werkelijkheid en ook veel dichterbij. Kijk maar hier...

Met papier en potlood verduidelijkte Brand hetgeen hij had gezegd, zodat Raffles nu volkomen begreep, wat hij bedoelde.

Ten overvloede liet Brand hem nog een opname zien, die hij gemaakt had vanuit de « Duivel der Lucht », de wonderlijke vliegmaschine, die een uitvinding van Raffles was.

— Deze opname, zo legde hij daarbij uit, heb ik genomen met een lensafstand van 80 meter.

— Tachtig meter, hoe kan dat nu, Charles? riep Raffles uit. Mijn hemel, wat moet je dan een reusachtige camera hebben gehad. Ik heb daar nooit iets van gemerkt.

Brand begon te lachen.

— Neen, dat begrijp ik, Edward en je zult ze ook nooit zien, omdat ze niet bestaat. Ik heb die opname gemaakt met een gewone stereocamera, waarvan de lenzen ook niet meer dan 65 millimeter van elkaar afstaan, maar ik heb de voorzorg genomen de lenzen één seconde na elkaar open te zetten en daar de « Duivel der Lucht » zowat 500 km. per uur aflegde bij die vliegtocht, is dat in één seconde zowat tachtig meter, zodat ik in de twee beeldhelften van de foto een verschil kreeg van tachtig meter. Toen ik de opname maakte, vlogen we juist op driehonderd meter hoogte boven Londen en wel vlak boven de Tower. En kijk nu eens door de stereoscoop hoe veel dichterbij het gebouw voor onze ogen lijkt te staan, maar óók hoe veel kleiner. Het is net een fort, waarmede de kinderen spelen.

Terwijl Brand stond te redeneren, had Raffles het toestel voor zijn ogen geplaatst en zei, toen hij het eindelijk teruggaf:

— Je hebt gelijk, amice. Ik ben je zeer dankbaar, dat je me dat allemaal hebt verteld, want ik heb er zo'n voorvoel van, dat me die wetenschap vandaag of morgen nog eens te pas zal ko-

men.

Hoewel Raffles dit zei, zonder er bij na te denken, verwachtte hij toch niet dat dit « vandaag of morgen » bijna letterlijk in vervulling zou gaan.

HOOFDSTUK II.

DE ONTDEKKING VAN HET LIJK

Kort na dit gesprek gingen de twee vrienden aan tafel. In Londen was hun gewoonte de maaltijden in de restauratie-zalen van de Windsorclub, waarvan John Raffles in zijn kwaliteit van Lord William Aberdeen, vice-president was, te gebruiken, maar hier op Guernsey bestond een dergelijke inrichting niet. Trouwens, al had de club hier een filiaal gehad, dan nog was het zeer onwaarschijnlijk geweest, dat zij daarheen waren gegaan, daar Raffles en ook Brand er een vermaak in schepten, zich in deze nieuwe woning thuis te maken en er het leven te leiden van de Engelse landeigenaar.

Zij dineerden dus thuis. De schotels, die klaar gemaakt waren door de beroemde Italiaanse kok, die sedert een paar jaar tot het personeel van Raffles hoorde, waren verrukkelijk en de vrienden, die beiden over een gezonde eetlust beschikten, lieten het zich goed smaken.

Zij zaten nog aan het dessert, toen de telefoon ging.

Dit was een enigszins vreemd verschijnsel; in de eerste plaats omdat zij nog pas kort op het eiland woonden en dus nog niet veel kennissen gemaakt hadden en ten tweede vanwege het uur. Om deze tijd van de dag toch kon men veronderstellen, dat bijna iedereen aan tafel zat.

Brand begaf zich naar het toestel, nam de hoorn van de haak en meldde zich met het gebruikelijke « hallo! »

.....

— O ja, met Sir William Knox! U spreekt met Dixon, secretaris van Lord Palmhurst!

.....

— Wat zegt u? Een vreselijke ontdekking? In uw huis?

.....

— Ongetwijfeld, Sir William, ik zal de tijding direct aan de graaf doorgeven, we komen zo spoedig mogelijk.

— Wat is er aan de hand, Charles? vroeg Raffles, terwijl hij zijn vriend, die met een enigszins ontsteld gelaat de hoorn op het telefoontoestel had gelegd en de tafel naderde, aankeek. Wat is er aan de hand? Toch geen ongeluk gebeurd?

— Ja Edward, wat er precies gebeurd is, weet ik niet, maar aangezien Sir William, die wij beiden als een kalm man kennen, zelf aan de telefoon was en ik aan zijn stem kon horen, dat hij zenuwachtig was, vrees ik, dat er iets ernstigs is gebeurd. Hij smeekte me haast je te vragen om direct te komen.

— Nu, dan moesten we meteen maar gaan ook, vind je niet, Charles? Het treft nog al, dat we juist klaar zijn. Wil je Henderson even waarschuwen? Laat hij maar met de dichte wagen komen, de avondlucht zal vrij koud zijn.

Binnen enkele minuten waren beide vrienden reisvaardig. Terwijl zij zich gereed maakten, had Henderson een grote auto voorgereden, zodat zij direct konden instappen.

— Naar Rockingham-House, James! gelastte Raffles zijn chauffeur.

Binnen tien minuten hadden zij het doel van hun tocht bereikt.

Ook Sir William Knox Baronet, woonde nog niet lang op Guernsey. Hij was weduwnaar en daar zijn dochter het vorige jaar zwaar ziek was geweest, had

de dokter hem aangeraden tot herstel van haar steeds wankelbare gezondheid het eens met verandering van lucht te proberen.

Hij had daarom Rockingham-House, een wel wat weldse naam voor een betrekkelijk klein en eenvoudig landhuis, van de eigenares gehuurd voor de tijd van een jaar, om daarna weer naar Londen terug te gaan.

Met het oog op de kleine en weinig aristocratische bevolking van het eiland hadden de twee edellieden elkaar tamelijk spoedig ontdekt en het voornemen bestond van weerszijden om enkele avonden per week aan het kaart- en schaakspel te wijden.

Tot dusver was hiervan nog niets gekomen, om de eenvoudige maar afdoende reden, dat Sir William nog niet geheel en al op orde was.

Toen de limousine van Raffles voor de grote, witte deur van Rockingham-House stilhield, werd deze reeds geopend, nog vóór men gelegenheid had gehad om aan de koperen bel te trekken. Een bewijs, dat de komst van Raffles met ongeduld werd tegemoet gezien.

Het was Sir William Knox zelf, die voor portier speelde. Hij was een typische vertegenwoordiger van de typische Engelse adel. Hij was niet te lang van stuk, maar door zijn slankheid leek hij groter dan hij was. Hij had spierwit haar dat keurig in het midden was gescheiden en een spierwitte goed verzorgde knevel. Zijn grijs kostuum zat hem onberispelijk aan het lichaam en zijn gehele voorkomen was vertrouwen inboezemend.

Nu echter was zijn gewone kalmte weinig over.

Raffles drukte de hem toegestoken hand, welk voorbeeld Brand volgde.

Toen zij in de marmeren vestibule stonden, nadat de voordeur was dicht gevallen, wendde Sir William zich tot Raffles, met wie hij onder de naam Graaf Palmhurst had kennis gemaakt.

— Ik ben u zeer dankbaar mylord, dat u onmiddellijk gevolg hebt gegeven aan mijn verzoek. Ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt, maar ik ben een oud man en bevind mij op het ogen-

blik in een lastig parket.

— Geen excuses, Sir William, wat ik u verzoeken mag. Zeg gerust waarmede wij u van dienst kunnen zijn.

Sir William Knox opende een deur rechts, welke naar zijn particuliere werkkamer leidde en liet de heren plaats nemen.

Hij drukte op een belknop en gelastte de verschijnende butler sigaren, sigaretten, whisky en sodawater te brengen. Eerst toen de man dit alles gebracht had en weer vertrokken was, begon hij hun de reden van zijn verzoek mede te delen.

Deze reden was inderdaad vreemd en zeker in staat geweest om zelfs een veel jonger man dan Knox een schok te geven.

Wat was er namelijk gebeurd?

Toen Sir William het huis had betrokken en bezig was zich met behulp van een aantal dienstboden een weinig te installeren, teneinde spoedig over een paar gezellige kamers te kunnen beschikken, was er een verschil op de meterkaart van de elektrische geleiding ontdekt en daar dit verschil nogal aanzienlijk was, had hij onmiddellijk verondersteld, dat er door een of andere oorzaak ergens contact was ontstaan, waardoor veel elektrische energie was verspild en die natuurlijk op de meter werd geregistreerd. Daar hij vreesde, dat, wanneer het euvel niet terstond werd verholpen, zich dit later ten zijne nadele nog vaak zou herhalen, had hij hiervan bericht gestuurd naar de Centrale, die hierop geantwoord had met het zenden van twee werklieden, die tot taak hadden de elektrische leiding door het gehele huis, dat enige maanden leeg gestaan had, te onderzoeken.

Juist voordat hun taak was geëindigd hadden zij nog even de hoofdkabel moeten controleren en daartoe in de achterste kamer van de suite aan de linkerkant van het huis een paar planken weggebroken uit de vloer.

Tot hun grote ontsteltenis hadden zij vlak bij de hoofdkabel het nog geheel gave lijk gevonden van een jonge vrouw. Het lijk vertoonde, ofschoon het blijkbaar toch reeds geruime tijd in het

gat onder de vloer had gelegen, niet het geringste teken van bederf, het was geheel gekleed, de mantel nog aan, de hoed nog op het hoofd. Het gelaat, de handen en ook de kleren waren stoffig en vuil, maar daar onmiddellijk was geconstateerd, dat zich geen tekenen van geweld op het lichaam vertoonden, althans zo ver als dit bij een vluchtig onderzoek had kunnen worden waargenomen, was men van oordeel, dat dit stof er wel op had kunnen komen, terwijl het daar zo geruime tijd onder de vloer had gelegen.

Aldus luidde het verhaal van Sir William Knox, hetgeen hij met een enigszins bevende stem had gedaan.

Raffles had zijn gastheer kalm laten vertellen, zonder hem ook maar met een enkel woord in de rede te vallen.

— Als ik u goed heb begrepen, Sir William, is het lijk nog niet vervoerd?

— Neen, nog niet. Het bevindt zich nog precies op dezelfde plek.

— Heel goed, Sir William, hernam Raffles, we moeten natuurlijk de politie verwittigen, daar kunnen we niet buiten, maar met uw goedvinden zal ik mij wel met de regeling belasten, zodat u er zo weinig mogelijk last mede hebt.

Voor we de politie echter in huis halen, zou ik graag even poolshoogte willen nemen. Zonder mij zelve te willen prijzen, mag ik gerust zeggen, dat ik wel enige ondervinding heb in criminele zaken, zodat het zijn nut kan hebben, als ik de zaak ook eens onderzoek.

— Waar bevindt zich het lichaam?

— Onder de vloer van de achterkamer. De planken zijn er weer over heen gelegd, maar niet vast gespijkerd. U wilt mij wel excuseren, dat ik niet mee ga. Ik heb het lijk vanmiddag natuurlijk gezien en dat heeft mij nog al geschokt, ik...

— O, verontschuldigd u niet, Sir William, ik kan mij uw toestand zeer goed indenken. Waar kunnen wij u vinden, als we u nodig hebben?

— Hier in dit vertrek. Ik ga even naar mijn dochter kijken en kom daarna hier terug.

— Heel goed, Sir William.

Met deze woorden gingen de beide

vrienden het vertrek uit, een tegenovergelegen vertrek binnen en sloten de deur achter zich dicht. Zij moesten echter de deur weer openen, daar zij nog geen licht konden maken, aangezien de leiding in de beide vertrekken was weggenomen.

Bij het onzekere licht van de gang echter konden zij toch gemakkelijk de bewuste plek vinden en vonden dan ook werkelijk het lijk van een jonge vrouw.

Raffles en Brand onderzochten met geoefende hand het lijk, maar ook zij konden geen tekenen van geweld ontdekken. Nadat zij het weer in de oorspronkelijke houding hadden gelegd, schoven zij de planken er overheen en onderwierpen het vertrek en ook de aangrenzende kamer, die op straat uitzag, aan een onderzoek.

Zij vonden niets bijzonders. De kamer waarin het lijk lag, bevatte enige meubelen. Aan de linkerwand stond een klein buffet, waarop twee koperen kandelaars, waarin nog stukken kaars staken; aan de tegenovergestelde wand, naast de schoorsteen, stond een verrijdbare theetafel, waarop een grote, nikkelbouilloir. Er hingen zware wollen gordijnen voor de ramen, die op de tuin uitzagen.

De voorkamer bevatte geen meubelen; alleen hingen voor de ramen eveneens gordijnen, die echter niet dichtgeschoven waren.

Aan de buitenkant bevonden zich zware luiken voor de ramen van dit vertrek, hetgeen viel op te maken uit het feit, dat twee ronde gaten, op een afstand van 60 à 70 centimeter van elkaar verwijderd, duidelijk zichtbaar waren, doordat het licht van een in de nabijheid staande straatlantaarn er door viel.

Brand maakte de opmerking, dat het als twee vurige ogen waren, die het vertrek ononderbroken binnengluurden.

Raffles, aan wiens oog niets ontsnapte, keek even door de gaten en kon waarnemen, dat de twee vensters van dit vertrek op het kleine, enigszins verwilderde voortuintje uitkeken. Toen hij zich van de ramen verwijderde om het vertrek uit te gaan, gleed hij uit, door-

dat er in de halve schemering, zoals Brand opmerkte, als een kort potlood uitzag.

Raffles bekeek het even en stak het toen in zijn zak.

Nu gingen de twee vrienden het particuliere vertrek van Sir William weer binnen, waar zij deze heer al op hen vonden wachten.

— En, mylord, hebt ge alles zo gevonden als ik het u gezegd had? vroeg Sir William op een toon, waaruit bleek, dat de tegenwoordigheid van Raffles en zijn vriend hem al zeer veel had gekalmeerd.

— Volkomen, Sir William, uw verhaal heeft aan duidelijkheid niets te wensen overgelaten. Mag ik u enige vragen stellen?

— Wel zeker!

— Dan zou ik graag in de eerste plaats willen weten van wie u dit huis hebt gehuurd.

— Van Miss Elliot, Miss Mabel Elliot.

— Dus van een ongetrouwde dame?

— Ja, voor zover ik althans weet. Dit huis is haar eigendom, maar daar zij veel op reis is en ook dikwijls in Londen woonde, heeft zij hier nimmer lang achtereen gewoond. Haar ouders zijn dood en zij heeft dit huis met hun gehele vermogen geërfd.

— Is het u bekend of zij vermogend is?

— Voor zover ik weet, bezit zij een klein fortuin, zonder echter rijk genoemd te kunnen worden. Oorspronkelijk wilde zij mij het huis verkopen, omdat zij van plan is hier niet weer terug te keren.

— De meubelen, die zich in de suite hiernaast bevinden, hebt u die mischien van haar overgenomen?

— Ja, boven staan er nog enige, maar die zal ik aan haar opsturen, zodra zij er om vraagt.

— Mag ik die kamers ook eens zien?

— Met genoegen, mylord.

Sir William ging zijn gasten voor, de trap op en toonde hun twee vertrekken, die vlak boven de suite, beneden, gelegen waren. Deze kamers bevatten niets bijzonders. Op een der schoorsteen-

mantels stond een cabinet-portret in zilveren lijstje.

Raffles nam het op en bekeek het portret.

— Zeker miss Mabel Elliot, niet waar? vroeg hij.

— Goed geraden, mylord.

Raffles beschouwde het portret, dat door een bekwaam en kunstzinnig fotograaf was gemaakt, aandachtig. Het was het portret van een dame van omstreeks acht en twintig à dertig jaar, met zeer regelmatige trekken.

Toen Raffles het portret zó lang had bekeken tot hij het als het ware uit het hoofd kon natekenen, nam hij het uit het lijstje en bekeek het aan de achterzijde.

Uit de naam en het adres van de fotograaf bleek, dat het portret in Parijs was gemaakt in December, dus bijna een jaar geleden.

— Nu, Sir William, zei Raffles, nadat hij alles goed bekeken had, ik dank zeer voor de moeite en geloof wel, dat ik hier nu klaar ben. Als u het goed vindt, kom ik morgen nog eens terug om de situatie van het huis op te nemen. Daar is het nu wat te donker voor.

— En wat raadt u mij nu te doen? vroeg Sir William, wiens gelaat op het vernemen van deze woorden wederom enigszins betrok.

— U behoeft niets te doen, Sir William. Ik rijd, voor ik naar huis ga, eerst naar de politie, om haar van een en ander in kennis te stellen. Ik denk dat men het lijk eerst zal willen fotograferen en dat het daarna vervoerd zal worden. Ik zal er het oog op laten houden en u behoeft zich niets van een en ander aan te trekken. A propos, Sir William, dat is waar ook: Wat hebt u tegen de werklieden gezegd, die het lijk hebben gevonden?

— Ik heb hun gevraagd er niet over te spreken, voor ik met u en de politie over hun vondst gesproken had. Ik denk wel, dat zij dit dan ook niet zullen hebben gedaan, want zij schenen er nog al over onder de indruk te zijn.

— Dat laat zich begrijpen, zei Raffles, waarop hij afscheid nam.

HOOFDSTUK III

WAT TWEE MANNEN HADDEN GEZIEN

Raffles en Brand zaten nog aan hun ontbijt op de ochtend na hun bezoek aan Sir William Knox, toen deze hen opbelde en verzocht zo spoedig mogelijk bij hem te willen komen, daar hij belangrijk nieuws had.

De beide vrienden begaven zich dan ook zo gauw mogelijk naar Rockingham-House, welk huis, nu de herfstzon het bescheen, een zeer vriendelijke indruk maakte.

Sir William ontving hen erg opgewekt. Doordat het lijk uit zijn huis was vervoerd, was er een zware last van zijn ziel gewenteld en hij kon nu weer vrolijk praten en lachen.

Hij ontving hen in hetzelfde vertrek als gisteren en vertelde hun het nieuws.

Het bleek, dat de twee werklieden, die gisteren het lijk hadden gevonden, toch hun mond niet hadden kunnen houden. Zij hadden er met hun respectieve vrouwen over gesproken en wat dat zeggen wil, weet iedereen.

De vrouwen hadden er voor gezorgd, dat het vreselijke nieuws zich als een lopend vuurtje door het dorp verspreidde, hetgeen des te beter gelukte, daar het telkens onder het zegel van stipte geheimhouding werd medegedeeld.

Het nieuwtje kwam op deze wijze ook ter ore van Mrs. Smith en Mrs. Blake, de eersame echtgenoten van twee brave oppassende werklieden, die tamelijk dicht in de buurt van Rockingham-House woonden.

Zij vertelden het hun mannen en, zoals het op iedereen, die het verhaal hoorde, een grote indruk had gemaakt, zo ook waren die er helemaal door van streek.

Zo erg zelfs, dat zij naar elkaar toegingen om er over te spreken. Zij hadden hiervoor een bijzondere reden, spraken enige tijd met elkaar over het ontzettende nieuws en stapten toen, na kort beraad, naar het politie-bureau.

Zij vroegen de commissaris te spreken, maar deze, die natuurlijk niet kon vermoeden, welk belangrijk nieuws de mannen hem te vertellen zouden kunnen hebben, stuurde er de hoofdinspecteur op af.

Deze vernam toen van de beide mannen, dat zij ongeveer drie maanden geleden getuigen waren geweest van de moord, of ten minste van het wegstoppen van het lijk onder de vloer.

Op een avond in de maand Juli waren zij door de laan gekomen, waarin Rockingham-House ligt. Zij kwamen daar elke avond, wanneer zij van hun werk kwamen, langs en hadden opgemerkt, dat het huis reeds sedert enige weken ledig stond.

Toen zij bij het hek waren, zagen zij in het voortuintje een hun onbekende man, die hen wenkte naderbij te komen.

Er was iets geheimzinnigs in het gedrag van de vreemdeling, die als heer gekleed was, maar die zij, voor zover zij konden nagaan, nog nooit op het eiland hadden ontmoet.

De man sprak geen woord, maar beduidde hen met gebaren door de gaten van het luik, dat de ramen afsloot, naar binnen te kijken. Zij deden dit, namen elk voor één der gaten plaats en onmiddellijk werd hun aandacht zo zeer getrokken door hetgeen zij zagen, dat zij alles rondom zich heen er voor vergaten.

Toen zij keken hadden zij aanvankelijk niet goed begrepen wat zij zagen, maar toen hun ogen zich enigszins aan het schemerachtige licht, dat in de kamers heerste, hadden gewend, werd het hun duidelijk.

In het achterste gedeelte der twee kamers zagen zij twee mensen staan, die zich over een groot pakket, een rol tapijt, of een bundel kleren, (wat het precies geweest was, wisten zij op het ogenblik nog niet) hadden gebukt.

Rechts stond de een, een man, links de tweede, een vrouw. Zij hadden de gelaatstrekken niet goed kunnen onderscheiden.

De man ging naar het midden van het vertrek en nam enige planken uit de vloer weg, zodat een gat ontstond. Daarna richtte hij zich weer op.

Op dat ogenblik werd het bijna volkomen duister in het vertrek, maar het kon, naar hun beider mening ook wel geweest zijn, dat zich een of ander persoon of voorwerp voor het luikgat, waardoorheen zij kijken, aan de binnenkant bevond. In elk geval bleef het slechts een paar seconden duister. Plotseling zagen zij het vertrek weer.

Een der personen, de vrouw, bevond zich nu dicht bij hun ogen, namelijk juist tussen de scheiding der twee achter elkaar gelegen kamers. Zij konden de gelaatstrekken nu goed onderscheiden en beiden hadden in de vrouw onmiddellijk de eigenares van het huis, Miss Mabel Elliot herkend.

Zij stond daar onbeweeglijk, maar het volgende ogenblik werd het opnieuw duister. Toen het weer licht werd, waren beide personen in het achtervertrek en blijkbaar met hetzelfde werk bezig.

De man schoof met behulp van de vrouw het grote pak, dat op de grond lag, naar het gat, dat de man even te voren gemaakt had, door een paar planken weg te nemen en legde toen, zonder dat de vrouw daarbij hielp, het pak in het gat. Juist toen hij de planken weer op hun plaats wilde brengen, werd het wederom duister. Toen zij weer konden zien, bevond zich wederom een der personen in het midden, juist op de plek welke tussen beide vertrekken was gelegen. Dit keer was het de man, zodat zij die nu ook konden herkennen. Zij zagen beiden onmiddellijk, dat het de hun bekende heer Turner was.

Daarna was het weer donker geworden. Zij hadden enige tijd gewacht, in de veronderstelling dat het licht in de kamer zou worden ontstoken, maar dit was niet het geval, zodat zij tenslotte waren vertrokken.

De man, die hen gewent had hun oog voor het luikgat te brengen was

verdwenen en daar het intussen bijna geheel donker was geworden, begrepen zij ook geen moeite meer te behoeven doen, om hem terug te vinden.

Hoewel het gehele geval hun wel vreemd was voorgekomen, hadden zij er zich toch niet zo heel erg over verontrust. Zij wisten, dat Miss Elliot en het echtpaar Turner, dat wat verder op woonde, op zeer goede voet met elkaar stonden, zodat zij er niets vreemds in hadden gezien, dat de heer Turner Miss Elliot bij een of ander werk behulpzaam was geweest.

Maar toch hadden zij met elkaar afgesproken er liever met niemand over te spreken. Doch toen zij nu gisteravond hoorden van het lijk, dat onder de vloer van het vertrek was gevonden, begrepen zij, dat het hun plicht was wel te spreken.

De hoofd-inspecteur, die de beide mannen goed kende als zeer oppassende lieden, die, zeldzaam feit, nimmer sterke drank gebruikten, twijfelde dan ook geen ogenblik aan de waarheid van hun verhaal en had hun verzocht te wachten, terwijl hij de commissaris verslag ging uitbrengen.

Men besloot de beide mannen met het lijk te confronteren en onmiddellijk hadden zij het herkend als dat van Mevrouw Turner.

Met lofwaardige ijver hadden de beide politiemannen onmiddellijk de nodige maatregelen genomen, hadden getelegrafeerd naar Scotland Yard te Londen, waar men nog diezelfde nacht er toe overging Miss Elliot en de heer Turner, onder verdenking van moord, te arresteren.

Beide verdachten bevonden zich reeds in hechtenis, terwijl de instructie tegen hen geopend was.

Het laatste bericht was, dat beiden ontkenden iets met de zaak uitstaande te hebben.

Bij nadere informatie was Sir William Knox gebleken, dat hun ontkenning hun weinig zou baten, daar er tussen Miss Elliot en de heer Turner reeds bij leven van mevrouw Turner een verhouding bestond. Deze verhouding was weliswaar voor het oog zeer onschuldig, daar het

echtpaar Turner in eendracht met elkaar leefde, en zij altijd in elkaars gezelschap werden gezien, ook bij bezoeken, die bij Miss Elliot op Rockingham-House werden afgelegd, maar dit alles nam toch niet weg, dat het een publiek geheim was, dat de heer Turner Miss Elliot lief had, of zoals men toen dacht, met haar flirtte.

Niettegenstaande dit feit verwaarloosde hij echter zijn vrouw volstrekt niet; niet alleen was hij goed voor haar, zoals het een rechtgeaard echtgenoot past, maar hij toonde dit op ondubbelzinnige wijze door op uitstekende wijze voor haar toekomst te zorgen, voor het geval dat hij mocht komen te overlijden.

Hoewel het echtpaar geen kinderen had en Turner niet van fortuin was ontbloot, had hij toch een hoge levensverzekering afgesloten, waarvan de baten bij zijn sterven geheel voor zijn vrouw zouden zijn, terwijl het ook bekend was, dat hij in zijn zaken voor haar gezorgd had.

Hij exploiteerde met Mr. Blackburn als vennoot een paar bioscoop-theaters in Londen, waarmede hij goede zaken maakte. Hij was met zijn compagnon overeengekomen, dat, wanneer hij kwam te overlijden, alle rechten op zijn vrouw zouden overgaan en dat alleen, wanneer beiden zouden gestorven zijn, alle rechten Blackburn zouden ten deel vallen. Zij waren gelijkgerechtigden wat de

winst betreft, zodat Blackburn daar natuurlijk niets tegen kon hebben.

Trouwens Mr. Blackburn had dezelfde condities gemaakt voor zichzelf en zijn verloofde, de bekende Amerikaanse filmster Gaby Poesaldki, een actrice van Roemeense afkomst.

— U ziet dus, aldus besloot Sir William Knox zijn verhaal, dat de zaak voor Miss Elliot er niet gunstig voor staat en voor de heer Turner evenmin. Al hun ontkennen zal hun niet veel geven, daar die twee mannen, Blake en Smith hen beiden onder zeer verdachte omstandigheden in het huis hebben bezig gezien, terwijl er bovendien nog de verhouding is tussen hen beiden, om hun zaak te verzwaren.

— Ja, ik moet eerlijk bekennen, dat ik er zo op het oog ook niet veel heil voor hen in zie, verklaarde Raffles, ofschoon het er bij mij maar niet in wil, dat de dame, wier portret ik boven heb gezien, een moordnares of althans de handlangster bij een moord zou zijn. Ik heb verstand van misdadigers en haar gelaat is niet dat van een moordnares, ofschoon, ik moet het eerlijk bekennen, er uitzonderingen bestaan en zij bovendien onder de invloed van Turner kan hebben gehandeld.

Nadat de drie heren de zaak nog eens van alle kanten hadden bekeken en besproken, namen Raffles en Brand afscheid van hun gastheer.

HOOFDSTUK IV

EEN BEZOEK AAN DE VERDACHTEN

— Weet je wat mij het meest van de hele geschiedenis treft, Charles, vroeg Raffles aan zijn vriend, toen zij thuis waren gekomen en op hun gemak voor het helder brandende houtvuur in de grote haard van de bibliotheek waren gezeten, weet je wat mij het meest treft?

— En dat is?

— Nu, dat in deze kwestie die schob-

bejak Goffrey Blackburn is betrokken en nog wel als heel onschuldig bijpersoon. Het zou mij meer aangestaan hebben en ik zou het ook logischer hebben gevonden, als hij bij de zaak betrokken was geweest als de schuldige hoofdpersoon.

— Zo, is de vent zo'n schobbejak?

— Ja, ik heb naar hem geïnformeerd en wat ik te weten ben gekomen, heeft

mij, terwijl ik toch waarlijk voor geen klein geruchtje vervaard ben, de haren te berge doen rijzen. Zowel in zaken als op moreel gebied heeft hij geen geweten en zijn verloofde Gaby Poesaldki is even erg als hij. Het moet een prachtstel zijn. Hij verdient geld als water en zij ook en toch steken zij diep in de schulden vanwege het immorele en schandelijke weelderige leven dat zij leiden. Neen, ik moet niet lang aan die kerel denken, als ik niet uit mijn humeur wil raken. Het mooiste van de grap is, dat ik me juist voorgenomen had hem eens een bezoek te brengen en hem met geweld datgene af te nemen, wat hij mij op mijn schriftelijk verzoek geweigerd heeft. Je weet wel die bijdrage voor het Children Hospital Fonds. Ik moet daar toch nog eens ernstig over denken.

— Als ik jou was, zou ik daarmee nog maar even wachten, Edward.

— Waarom?

— Wel, je zegt zelf, dat hij steeds in schulden zit, zodat het wel zou kunnen, dat je werkelijk niets bij hem vond wat de moeite waard is.

— En zou je denken, dat het later weer wél de moeite waard is?

— Ja, natuurlijk. Zoals je zoëven hebt gehoord, gaan bij de dood van Turner alle rechten uit hun compagnonschap voortvloeiende, op hem over, daar Turner's vrouw overleden is en wanneer hij schuldig bevonden wordt aan moord, dan wacht hem de strop...

— Alle duivels!

— Wat is er, Edward, je doet me schrikken.

— Ik schrik zelf ook, amice, en nog wel door jouw eigen conclusie. Je brengt me daar op eens op een verschrikkelijke gedachte. Als die Blackburn eens de hand in het spel had?

— Maar Edward, dat bedoelde ik eigenlijk niet. Smith en Blake hebben Miss Elliot en Turner duidelijk herkend, toen zij drie maanden geleden in dat huis bezig waren hun slachtoffer te verstoppen.

— Alles goed en wel, Charles maar toch... ik ga vanmiddag even naar Lon-

den om te zien of ik niet wat meer te weten kan komen.

— Wat zou je te weten kunnen komen? Mij dunkt, we weten alles.

— Ja, wat ik precies te weten hoop te komen, vermoed ik zelf niet, maar hier zitten toekijken, werkeloos, terwijl met bijna wiskundige zekerheid de strop om de hals van beide verdachten hoe langer hoe meer wordt dichtgetrokken, dat zou ik niet uithouden. Bovendien, al zou ik maar iets meer te weten komen omtrent de motieven van hun daad. Want die zijn voor mij nog volkomen duister.

— Wat is je dan duister?

— Nu, in de eerste plaats, waarom verbergen zij het lijk onder de vloer van een huis, dat zij kort daarna gaan verhuren, dus met grote kans op ontdekking?

Ten tweede: Waarom hebben zij bij hun werk niet de voorzorg genomen om de luikgaten dicht te stoppen of er de gordijnen voor te schuiven? Jij hebt toch zelf de opmerking gemaakt, dat het net was, toen wij in het duistere vertrek stonden, alsof die twee gaten twee vurige ogen waren, die het vertrek onafgebroken binnengluurden, zodat zij ze toch ook moeten hebben opgemerkt.

Ten derde: Wie is de geheimzinnige man, die Blake en Smith naar het venster heeft gelokt? En waarom heeft hij zelf ook niet voor een der gaten plaats genomen om te kijken. Wist hij soms al wat er zou gebeuren? En waarom is hij zo geheimzinnig verdwenen? Charles, ik houd het hier niet langer uit. Ik moet en zal naar Londen. Ik moet antwoord hebben op al die geheimzinnige vragen. Er is iets, dat mij zegt, dat hier een duivels complot is gesmeed om twee fatsoenlijke mensen van een schandelijke misdaad te beschuldigen en dat zal ik trachten te voorkomen. Hoe, dat weet ik nog niet. We zullen wel zien. Je gaat toch met me mee?

— Dat spreekt van zelf. Ik hoop, dat ik je van nut kan zijn.

Daar Raffles over een eigen zeewaardig jacht « de Stormvogel » beschikte,

behoefde hij niet op een der boten, die de geregelde dienst tussen het eiland en Engeland onderhielden, te wachten, doch kon hij op reis gaan, wanneer hij dit verkoos.

Nog diezelfde namiddag waren de beide vrienden weer te Londen en begaven zich naar de Windsor-Club om daar te dineren.

Daarna begaf Raffles zich naar enige autoriteiten voor de nodige papieren, welke hem toegang tot de gevangenis zouden verlenen, waar de twee verdachten waren opgesloten. Als Lid van het Hogerhuis, in zijn kwaliteit van Lord Aberdeen, kostte hem dit geringe moeite.

De volgende ochtend was hij reeds vroeg op pad. Brand had enige boodschappen in de City te doen, zodat zij bij de poort van de gevangenis afscheid van elkaar namen en de afspraak maakten, dat zij des namiddags om twee uur in de Windsor-Club zouden gaan lunchen en elkaar daar treffen.

Brand was precies op tijd, maar Raffles liet op zich wachten. Eindelijk tegen half drie kwam hij aanzetten.

Het was onmiddellijk aan het gelaat van Raffles te zien, dat deze zaken had vernomen, die hem stof tot nadenken hadden gegeven, want de grijze ogen schitterden met een metalen glans en een diepe, verticale rimpel had zich tussen de ogen geploid.

Toch begroette hij zijn vriend met opgewektheid, waaruit deze afleidde, dat het nieuws dat zijn vriend vernomen had, wel ernstig kon wezen, maar toch niet absoluut ongunstig behoefde te zijn.

Dit was dan ook inderdaad zo.

Het eerst was Raffles naar Turner gegaan, in wie hij een zeer bedaard, kalm man had aangetroffen. De gevangene was zelf nog ten hoogste verbaasd over hetgeen er voorgevallen was. De geruchten, die er omtrent zijn verhouding met Miss Elliot hadden gelopen, ontkende hij volstrekt niet, maar hij zei dat, hoewel hij zich op buitengewone wijze tot de jonge vrouw had aange trokken gevoeld, het nimmer in hem was opgekomen een of andere nauwere relatie met haar aan te knopen. Zij droe-

gen elkaar een buitengewone vriendschap toe en daar bleef het bij. In de loop der jaren was zijn eigen huwelijk een desillusie gebleken; man en vrouw kwamen op geestelijk gebied totaal niet met elkaar overeen, maar beiden stonden te hoog, dat zij er ook maar een ogenblik aan hadden gedacht, te scheiden, daar hiervoor eigenlijk geen geldige reden bestond. Turner bleek een man te zijn van hoog moreel begrip, want toen hij, nu ongeveer drie maanden geleden, zich door zijn vrouw had verlaten gezien, had hij alle mogelijke moeite gedaan om haar weer voor zich te winnen. Aanvankelijk verkeerde hij in totale onzekerheid omtrent de motieven van haar verdwijning, maar hoe langer hij er over nadacht, hoe meer hij tot de overtuiging kwam, dat zij was heengegaan om hem vrij te maken, opdat hij de ingeving van zijn hart kon volgen en Miss Elliot huwen. Hij wilde dit offer echter niet en hij was met Miss Elliot overeengekomen, dat zij afscheid van elkaar zouden nemen, om elkaar slechts dan weer te zien, wanneer zijn vrouw teruggekeerd zou zijn. Hij had daarop in verschillende Engelse en buitenlandse dagbladen geadverteerd maar hij had nimmer iets van haar gehoord. Hetgeen niet te verwonderen is, na hetgeen er gebeurd is, had hij er met een meewarig lachje aan toe gevoegd. Hij had het verschrikkelijk gevonden, dat zijn vrouw zo ellendig aan haar einde was gekomen en beschouwde haar wrede dood en het feit, dat men hem van moord betichtte, als een soort straf voor een genegenheid, die hij niet had mogen koesteren. Zijn gehele verhaal getuigde van een zeer hoog staande moraal. Hij wist nog niet om welke reden men hem van moord op zijn vrouw had verdacht en dacht dat alles op een misverstand zou blijken te berusten, dat wel gauw opgehelderd zou worden. Men had hem een voorlopig verhoor afgenomen en hem gevraagd waar hij zich de 3de, 4de, en 5de Juli bevonden had, zodat hij daaruit opmaakte, dat dit ongeveer de datum van de moord moest zijn. Daar hij zeer eenzaam leefde en bijna nooit bezoeken aflegde, kon hij

geen getuigen aanvoeren, die konden verklaren, dat hij een dier avonden in hun gezelschap was geweest. Hij zelf verkeerde in het onzekere over de plaats waar hij toen was geweest en waarmede hij zich bezig had gehouden, zodat zijn alibi dan ook niet als vaststaand werd beschouwd. Vermoedens omtrent een en ander had hij niet. Noch hij noch zijn vrouw hadden veel vrienden, maar voor zover hij wist, ook geen vijanden. Ook het motief van de moord ontging hem ten enenmale.

— Dus je bent, wat Turner aangaat, niet veel wijzer geworden? meende Brand te moeten opmerken.

— Veel nieuws heb ik in ieder geval niet gehoord, amice, antwoordde Raffles alleen ben ik nog versterkt in mijn idee, dat de man absoluut onschuldig is. Let eens op mijn woorden. Die man is geen misdadiger, of ik heb geen karakterkenis meer.

Ook uit de mond van Miss Elliot heb ik niets vernomen, dat mij een stap verder heeft kunnen brengen. Ook zij leefde teruggetrokken en was in de aanvang van Juli nog te Parijs, waar zij eenmaal met Turner had gesproken naar aanleiding van de geheimzinnige verdwijning van zijn vrouw. Ook haar alibi stond zeer zwak en werd blijkbaar als waardeloos beschouwd.

Maar toch, Charles, ben ik door mijn bezoek aan haar, iets te weten gekomen, dat mij de zekerheid heeft gegeven, dat zij in ieder geval niet bij de moord betrokken kan zijn.

Toen ik vanochtend in tegenwoordigheid van de gevangene werd gebracht, herkende ik haar niet direct, ofschoon ik mij haar portret nog zeer goed herinnerde. Maar toen ik haar een tijdje had laten praten en haar op mijn gemak had kunnen opnemen, zag ik in eens wat de oorzaak daarvan was. Zij droeg het haar geheel anders dan vroeger. Ik moet zeggen, dat het haar goed stond, maar toch had het de eigenaardige bekoring, die van het gelaat uitging op het portret in Rockingham-House, weggenomen.

Nadat ik zekerheid had gekregen, dat

dit de oorzaak was, waarom ik haar niet dadelijk had herkend, vroeg ik haar waar en wanneer zij het haar had laten afknippen. Het antwoord, dat ik kreeg gaf mij een schok.

Gedurende de tweede helft van Mei was het te Parijs zeer warm geweest en toen had zij, gehoor gevend aan een plotselinge impuls, het lange haar, dat haar bij de heersende warmte hinderde, laten afknippen.

Ik vroeg haar nog of zij in die tijd ook op Guernsey in haar huis was geweest, waarop zij ontkennend antwoordde.

Ook stelde ik de vraag of zij, indien dit nodig mocht zijn, zou kunnen bewijzen, dat het haar reeds in Mei was afgeknipt. Zij dacht enige tijd na en gaf toen ten antwoord, dat het enige bewijs, dat zij voor de waarheid van haar mededeling kon bijbrengen, gelegen was in het feit, dat zij zich enige dagen later in Parijs had laten fotograferen.

Op mijn verzoek heeft zij mij toen het adres van de Parijse fotograaf gegeven. Ik heb al uitvoerig naar hem geseind.

— En is dat alles wat je te weten bent gekomen?

— Ja, dat is alles, maar ik ben er hoogst tevreden over. Ik heb een idee in mij voelen ontwaken, maar om dat idee uit te werken heb ik jouw hulp nodig en ik hoop, dat je me die niet zult onthouden.

Brand zei niets, maar stak zijn vriend over de tafel zijn hand toe, die hartelijk gedrukt werd.

— En nu, amice, zei Raffles, die buitengewoon goed in zijn humeur scheen, zullen we eerst voor de inwendige mens zorgen en daarna zo gauw mogelijk naar Guernsey teruggaan.

Zij lieten zich de voortreffelijke lunch goed smaken en begaven zich toen naar Southampton, waar Henderson met de « Stormvogel » in de haven gereed lag, om de beide vrienden weer naar het eiland terug te brengen.

HOOFDSTUK V.

ONDERZOEKINGEN MET SENSATIONELE UITSLAG

Toen Raffles en Brand die avond wederom in hun werkvertrek van Hauteville-House voor de brandende haard waren gezeten, toonde eerstgenoemde de copie van het telegram dat hij aan de Parijse fotograaf had gezonden, aan zijn vriend.

— Ik hoop nu maar, zei Raffles, dat de aangeboren hoffelijkheid van de Fransman jegens het vrouwelijk geslacht, ook bij de fotograaf te vinden is. Zoals je ziet, ben ik met opzet zeer uitvoerig geweest en heb ik hem te kennen gegeven, dat het van zijn vlugheid van handelen grotendeels zal afhangen, of hier het leven van een vrouw, die vals beschuldigd is, kan worden gered.

— Ja, dat heb ik gemerkt, zei Brand en ik ben van oordeel, dat je geen Fransman behoeft te zijn om direct aan zo'n verzoek gevolg te geven. Dat zou iedereen doen.

— Alles goed en wel, amice, maar we kennen allen toch de Franse aard. Het zijn beste mensen, maar dikwijls onvergeeflijk slordig. Enfin, laten we hopen, dat onze man een uitzondering op de regel is.

Zeg Charles, wil je nu misschien even drie brieven schrijven; een naar Blake en een naar Smith, om hen te verzoeken morgenochtend zo vroeg mogelijk hier te komen. De derde brief is voor hun patroon, om te vragen of hij hun morgenochtend vrijaf wil geven. Hier is zijn adres.

En terwijl Brand de brieven even tikte, verdiepte Raffles zich in zijn gedachten en maakte nu en dan korte aantekeningen in zijn notitieboekje.

Nadat Henderson met de brieven ter bezorging was weggegaan, begaven de beide vrienden zich naar hun respectieve kamers.

Reeds om acht uur de volgende ochtend, meldden de beide mannen zich aan. Het bleken zeer fatsoenlijke lieden te zijn.

Terwijl hij de beide mannen op hun gemak zette, door op vrolijke, vriendelijke wijze wat met hen te praten, gaf hij Henderson last met de auto voor te komen. Vervolgens belde hij Sir William Knox op en verzocht hem met de beide mannen te mogen komen, om een onderzoek ter plaatse in te stellen.

Smith en Blake gevoelden zich zeer gewichtig, nu zij zo in de fraaie limousine van de graaf mochten plaats nemen, en daarbij zo vriendelijk werden behandeld.

Toen zij bij Rockingham-House aankwamen verzocht Raffles hen even te willen wachten, daar hij iets aan Sir William had te vragen.

Op zijn verzoek stond deze hem toe een en ander in huis te verrichten, wat voor zijn onderzoek nodig mocht blijken.

Raffles ging naar binnen, haalde allereerst het portret van Miss Elliot, dat op de bovenkamer op de schoorsteenmantel stond, uit het lijstje en stak het in zijn zak. Daarna ging hij naar beneden en schoof in het vertrek, waar het lijk was gevonden, de gordijnen voor de ramen. Daar de luiken van de voorkamer zich nog voor de ramen bevonden, heerste in beide vertrekken een bijna volkomen duisternis. Vervolgens stak hij de kaarsen, die zich nog in de kandelaars op het buffet bevonden aan.

Nadat hij dit gedaan had, begaf hij zich naar buiten en voegde zich bij het wachtende drietal.

— Zeg me nu eens, aldus wendde hij zich tot Blake, voor welk gat ge op die bewuste avond in Juli het oog hebt gehouden? Voor het rechter of het linker?

Blake wees naar het rechtergat.

— Gaat daar dan nu nog eens voor staan en zeg me of de kamer er precies zo uitziet als toen, natuurlijk met dit verschil, dat er thans niemand in de kamers is.

— Is alles hetzelfde? vroeg hij, nadat Blake zowat een minuut door het gat had gekeken.

— Ja en neen, mylord, antwoordde de man. Alles is precies zoals ik het die avond zag, alleen zag ik toen geen kaarsen branden en nu wel.

— En waar kwam het licht dan vandaan? vroeg Raffles.

— Dat weet ik niet, mylord. Het was wel hetzelfde soort licht. Een beetje flauw en geel getint, maar de kaarsen zag ik niet, trouwens ik zag van het buffet niets en nu zie ik het duidelijk. En ja... hé, dat is vreemd. Ik zag toen ook nog een soort theetafel aan de andere wand staan met een zilveren theepot of zo iets er op en daar zie ik nu niets van. Neen, er schijnt wat verplaatst te zijn.

— Dank je wel, Blake, je antwoord is heel duidelijk. Je bent natuurlijk absoluut zeker van hetgeen je zegt, nietwaar?

— Ja zeker, mylord, ik ben daar absoluut zeker van.

— Neen, zeker niet, de waarheid bovenal, verzekerde Raffles, maar ik kan je wel in zoverre geruststellen, dat naar mijn oordeel de waarheid juist in het voordeel van Miss Elliot zal zijn. En nu moet ik je nog even mee naar huis nemen, voor ik je kan laten gaan. Je moet even wachten tot ik met je vriend Smith klaar ben, want die moet ik ook nog het een en ander vragen.

Blake ging naar Smith en zond deze naar Raffles, die voor de ramen was blijven staan.

Raffles stelde hem precies dezelfde vragen.

— Ziet de kamer er net zo uit, als toen je er die avond van de vijfde Juli door keek?

Smith keek een paar seconden en antwoordde toen:

— Ja mylord, precies zo... ik bedoel, neen, niet precies zo...

— Maar vriend, Smith, zei Raffles lachend, wat moet ik nu van zo'n antwoord denken? Er hangt veel van af.

— Zeker, mylord, zei Smith, een weinig bedremmeld, dat begrijp ik volkomen, maar u moet me niet kwalijk ne-

men, dat ik eerst ja zei, de kamer lijkt op het eerste gezicht precies zo, maar nu zie ik toch iets, wat ik toen niet zag.

— Wat dan, vriend Smith?

— Wel mylord, ik zie een stuk van een kast, het lijkt wel een buffet, waarop een kaars staat te branden en ik heb aan die kant van de muur toen niets gezien. Daarentegen zie ik nu maar een klein stukje van de theetafel aan de andere wand, terwijl ik die op die avond helemaal zag en ook een zilveren of nikkelen kan er op. De theetafel is bepaald verschoven.

— Ja, vriend Smith, dat zou wel kunnen. Je bent er nu heel zeker van, dat je je niet vergist?

— Ja, mylord!

— Dank je wel, hoor, zei Raffles nu ik ga nog even naar binnen en kom dan met jullie mee naar Hauteville-House. Ga maar vast in de auto en wacht daar even op me.

Terwijl Brand met de beide mannen plaats nam in de auto, richtte Raffles nogmaals het woord tot Sir William Knox om hem te vragen of hij er zeker van was, dat in de vertrekken niets veranderd was, nadat hij het huis betrokken had.

Sir William kon hem die verzekering geven, waarover Raffles zeer verblijdscheen te zijn.

Een minuut later reed hij met de anderen naar zijn woning terug.

Daar gekomen, vroeg hij Gaston direct naar de post.

Behalve enige brieven was er ook een klein pakket uit Parijs, hetgeen Raffles een zegevierende kreet ontlokte.

Hij maakte het open, las het korte briefje, dat er in zat even door en opende vervolgens een enveloppe, die een portret bleek te bevatten.

Nadat hij het een paar minuten achtereen had bekeken, haalde hij het portret, dat hij een half uur geleden uit het zilveren lijstje, dat op de schoorsteen stond, genomen had, uit zijn zak en vergeleek beide portretten. Toen wenkte hij Blake.

— Kijk eens, beste Blake, zei hij, vertel me nu eens precies hoe Miss El-

liot er die avond uitzag, toen je haar tussen de openstaande schuifdeuren van de suite zag staan. Zag ze er zo uit of zo?

Blake wees onmiddellijk op het portret, dat Raffles zoëven uit het lijstje had genomen.

— Dat is Miss Elliot, mylord en zo zag ze er die avond ook uit. Precies zo. Zij keek dezelfde kant uit. Kom eens hier Smith. Vind jij ook niet dat Miss Elliot er net zo uitzag als op dit portret?

Smith naderde, keek heel lang, want hij was waarschijnlijk bang geworden om een overhaast antwoord te geven, dat later blijken zou onjuist te zijn, maar gaf toen toch als zijn vaststaande mening te kennen, dat zij er zo had uitgezien.

— Is dat andere portret ook van Miss Elliot, mylord? waagde Blake te vragen. Ik vind, dat zij daar in het geheel niet op lijkt. O, wacht, nu zie ik het. Op dat portret zijn haar haren afgeknipt. Zo heb ik haar nog nooit gezien.

— Dat weet je zeker, hé vriend Blake? vroeg Raffles.

— O jé ja, mylord, heel zeker.

— Mooi zo, zei Raffles, die met die antwoorden erg in zijn schik scheen te zijn, en vertel me nu nog eens precies de datum, waarop je door de luikgaten hebt gekeken.

Nu kwam Smith naar voren en antwoordde:

— De vijfde Juli, mylord, het was op een Zaterdagavond.

— Hoe weet je dat zo precies? vroeg Raffles.

— Omdat de volgende dag mijn vrouw jarig was en ik alle moeite had, om hetgeen ik gezien had die dag niet te vertellen aan mijn broers en zwagers die mijn vrouw kwamen feliciteren, maar ik had met Blake afgesproken er onze mond maar over te houden en ik heb het dan ook niet gedaan.

— Nu, ik dank jullie beiden wel voor jullie duidelijke antwoorden en ik kan je wel vast de verzekering geven, dat naar mijn mening Miss Elliot onschuldig is. Jullie kunt nu wel gaan, maar

loop even met Gaston mee naar de keuken, daar heb ik het een en ander voor jullie klaar laten zetten.

— Jawel, mylord, zei Blake, die het woord voor beiden voerde, jawel mylord, maar als ik u vragen mag, wat moet ik de politie antwoorden?

— De waarheid, vriend Blake, de waarheid en niets anders dan de waarheid. Het is zelfs heel goed mogelijk, dat ik voorlopig niet bewijzen kan, hetgeen ik vermoed en dat de zaak voor het gerechtshof komt. In dat geval zullen jullie als voornaamste getuigen worden opgeroepen en ook dan niets anders dan de waarheid. Hebben jullie dat goed begrepen?

— Jawel, mylord, antwoordden beiden en verlieten buigend het vertrek.

— Zeg, Edward, zei Brand, nadat de beide mannen zich verwijderd hadden, je moet me nu toch eens even wat vertellen, want om je de waarheid te zeggen, begrijp ik van het hele geval geen steek. Ik meen te hebben gezien, dat hetgeen de mannen je vertelden, erg in je smaak viel en ik heb ook wel zo'n klein vermoeden, dat het met de data niet zuiver is, maar het rechte begrijp ik er nog niet van. Heb je al een vermoeden?

— Neen, amice, dat heb ik tot mijn spijt nog niet, maar ik weet wél bijna zeker, dat in ieder geval Miss Elliot niet bij het geval betrokken is. Kijk maar.

Raffles zette nu de beide portretten van de jonge vrouw naast elkaar op zijn lessenaar, zodat beide vrienden ze tegelijkertijd konden zien.

— Vind jij er ook geen reusachtig onderscheid tussen? vroeg Raffles.

— Ongetwijfeld, antwoordde Brand. Het toeval wil, dat het model zich in dezelfde houding heeft laten fotograferen, maar als dat niet het geval was geweest, zou ik er heus aan hebben getwijfeld of we haar, als zijnde dezelfde, zouden hebben herkend. En toch, als je weer goed kijkt, hebben kin, neus en mond precies dezelfde vorm. Wat een andere haardracht een vrouw toch ontzettend kan veranderen. Het is haast ongelooflijk!

— Ja, dat vind ik ook, Charles. Daarom is het gelukkig, dat we de bewijzen in handen hebben. Kijk eens hier!

Raffles haalde nu het begeleidende briefje van de Parijse fotograaf te voorschijn en liet het Brand lezen.

— Zie je wel, het staat er duidelijk:

« Hiermede verklaar ik, ondergetekende, Charles Furnell, dat Miss Elliot zich bij mij op het atelier op de 2de Juni van dit jaar heeft laten fotograferen, ten bewijze waarvan ik het gemaakte portret hierbij insluit. Ondergetekende is bereid dit, zo nodig, onder ede te bevestigen. »

— Dat is een prachtig document, amice. De beide mannen hebben positief verklaard, dat Miss Elliot er uitzag als op het eerste portret, dat ik zo juist uit het lijstje heb gehaald, dat in haar eigen huis stond, terwijl zij op die datum er zo niet kan hebben uitgezien. Zij zouden dat hebben moeten opmerken.

— Alles goed en wel, Edward, maar zij hebben het toch gezien.

— Zeker, maar nu breng ik hun eigenaardige verklaring in verband met hetgeen ik vroeger al gezegd heb.

In de eerste plaats: waarom hebben de zogenaamde moordenaars er niet voor gezorgd het lijk op doelmatiger wijze te verbergen of er zich van te ontdoen en ten tweede, waarom hebben zij, als zij geen ander middel wisten, niet de voorzorg genomen om de luikgaten te sluiten of de gordijnen voor de ramen te schuiven. Nog erger, waar komt die man vandaan, die hun er op opmerkzaam maakt, dat zich in die vertrekken een drama afspeelt?

Dit alles wijst er op alsof het er op aangelegd was, dat het door iemand zou worden gezien, die het later zou kunnen getuigen.

— Dat ben ik met je eens, maar Blake en Smith hebben dan toch maar gezien, dat Miss Elliot en Turner in het vertrek bezig waren en zoals jij toch ook hebt gehoord, zijn ze in hun verklaringen op dat punt zeer positief.

— Ja, Charles en dat is maar gelukkig ook, want als ze dat niet waren, zou ik het heel wat moeilijker vinden.

— Wat moeilijker vinden?

— Wel te bewijzen, dat zij het slachtoffer geweest zijn van een gezichtsbedrog.

— Zou je denken, dat hetgeen zij gezien hebben, niet gebeurd is?

— Zeker, maar niet door de verdachten.

— Wacht eens, nu ga ik zien waar je heen wilt. Je veronderstelt dat hier eenvoudig een comédie is opgevoerd, waarbij de comedianten zich hebben vermomd als Miss Elliot en Turner. Ja, dat zou kunnen, maar dat zal je moeilijk kunnen bewijzen.

— Nu, misschien zou me dat toch wel gelukt zijn, maar nu ben ik van een andere opinie.

— Wat denk je dan nu?

— Dat zal ik je zeggen. Eerst dacht ik ook, dat acteurs een afschuwelijk drama hadden opgevoerd, maar nu ben ik van oordeel, dat het een gezichtsbedrog betreft, dat niet alleen de personen, maar ook de kamers betreft.

— De kamers?

— Ja, de kamers! Luister eens goed. Nog niet zo lang geleden heb je me een duidelijke verklaring gegeven van het stereoscopisch verschijnsel en onder andere gezegd, dat de verschillende standplaats van onze ogen, die ongeveer 65 millimeter van elkaar zijn verwijderd, in staat is een zo groot verschil teweeg te brengen, dat daaruit het drie-dimensionale beeld, dat wij in de stereoscoop kunnen bewonderen, resulteert. Welnu, toen ik die twee gaten in het luik zag, die niet 65 millimeter, maar minstens evenveel centimeter van elkaar verwijderd zijn, dacht ik er aan, dat het verschil tussen twee personen, die elk voor een gat hadden plaats genomen, te zien zouden krijgen, tamelijk groot moest zijn.

Ik heb daarvan dan ook hedenavond de bevestiging gekregen. Want Blake, die door het rechtergat had gekeken, zag het buffet met de twee brandende kaarsen, die er op stonden zeer duidelijk, terwijl hij niets van de theetafel zag. Smith daarentegen, die door het linkergat keek, zag van het buffet maar de helft, en dus ook maar één kaars,

terwijl hij aan de andere wand maar een klein stuk van de theetafel zag. Dat klopte dus volkomen met jouw theorie.

Maar nu moet je nog eens even verder luisteren, Charles, want het vreemde komt nog. Het vervelende van de geschiedenis is, dat ik hetzelfde ook niet begrijp, want zo op het oog lijkt het onmogelijk... maar laat ik me zelf niet vooruitlopen. Luister. Hetgeen de beide mannen hebben gezien op de vijfde Juli klopt volstrekt niet met hetgeen zij vanavond hebben gezien. Beiden beweren, dat zij geen kaarsen hebben zien branden, ofschoon de verlichtingswijze blijkbaar dezelfde is geweest. Verder hebben zij geen van tweeën ook maar een stukje van het buffet gezien en wel de theetafel aan de andere wand, waarvan er een nu maar een klein stukje heeft gezien en de ander helemaal niets. Je zou geneigd zijn te denken, dat ze het vertrek averechts verkeerd hebben gezien.

Begrijp je wat ik bedoel? vroeg Raffles aan Brand, die het betoog niet goed scheen te hebben gevolgd.

— Jawel, ik begrijp wel waar je op doelt, maar...

— Wacht, zei Raffles, ik zal het voor je uittekenen.

Terwijl hij dit zei, haalde hij uit een der laden van zijn lessenaar een vel pa-

per en zocht in zijn zakken naar een potlood. Uit zijn vestzak haalde hij dit laatste te voorschijn, tenminste dat dacht hij, maar toen hij wilde gaan tekenen, merkte hij dat het geen potlood was. Hij kon er niet mee schrijven. Hij bekeek het voorwerp wat naderbij en bleef enkele ogenblikken in gedachten verdiept staan.

— Wat heb je daar, Edward? vroeg Brand.

Raffles overhandigde hem het voorwerp.

— Dat is een stuk koolspits, zei Brand.

— Ja, dat heb ik ook gezien, hernam Raffles, maar ik begrijp niet hoe dat in mijn zak komt.

— Ik wel, zei Brand hierop, is dat niet het ding, waarover je in de kamer op Rockingham-House bent uitgegleden, toen...

Brand zweeg plotseling, want hij zag, dat Raffles bleek werd. Doodsbleek.

Hij zag hoe zijn grijze ogen met een harde metaalglans glinsterden en hoe hij als een stenen beeld een paar seconden voor zich uit bleef staren.

Toen wendde Raffles zich om en siste tussen de tanden Brand toe:

— Alle duivels uit de hel! Nu geloof ik dat ik er achter ben.

HOOFDSTUK VI

HET RAADSEL OPGELOST

— Ik moet eerlijk bekennen, dat je me nieuwsgierig hebt gemaakt, Edward, zei Brand, want ik kan nog maar geen verband zien tussen datgene wat de mannen hebben gezien en het stuk koolspits, dat je in je zak hebt gevonden.

— Neen, zo op het oog zit daar ook niet veel verband in, bevestigde Raffles, maar ik zal het je uitleggen. Je herinnert je natuurlijk wel wat de beide mannen ons hebben verklaard.

Beiden hebben zij op de avond van de vijfde Juli precies hetzelfde gezien

en laten we dat nu eens nagaan.

In de eerste plaats dienen we in het oog te houden, dat juist op het ogenblik, dat zij door die luikgaten begonnen te gluren, het drama een aanvang nam. Dat is op zijn minst genomen al zeer zonderling.

Ten tweede zagen zij een man en een vrouw in de achterkamer bezig met een geheimzinnig werk. Zij konden de geelstrekken van beiden niet onderscheiden en zouden dus ook nooit hebben kunnen getuigen, dat het Miss Elliot en

Turner waren geweest, die zij hadden gezien, indien zowel de man als de vrouw niet naderbij waren gekomen. Dit deden zij dan ook, maar hoe? Eerst de vrouw. Zij ging echter niet, zoals men zou kunnen verwachten naar het midden tussen de twee kamers, neen, het werd donker, geen van beide toeschouwers door de luikgaten zagen iets. Toen het weer licht werd, stond Miss Elliot onbeweeglijk tussen de twee kamers in en deed... niets. Het was precies alsof zij haar gelaat aan mogelijke spionnen had willen laten zien. Alsof ze wou zeggen: bekijk me nu maar eens goed, dan kan je later getuigen, dat je me gezien hebt.

Met de man ging het dito, dito. Na een poosje werd het weer donker en toen de toeschouwers weer konden zien, stond Turner op dezelfde plek als waar even tevoren Miss Elliot had gestaan, ook alsof hij zich even van dichtbij wilde laten zien.

Dit alles duidt naar mijn overtuiging, op een weloverlegd plan. Gelukkig, dat zij, die het plan hebben bedacht, een fout hebben begaan, een fout, die zij niet hebben kunnen voorkomen, omdat zij niet wisten, dat Miss Elliot een paar weken tevoren haar haren had laten afsnijpen.

Nu zou dit alles nog het werk kunnen geweest zijn van twee handige toneelspelers, die zich daar in huis hadden verkled en geschminkt, maar ik weet nu bijna zeker, dat zij het niet hebben gedaan, tenminste niet op die avond. Het was ook wel wat riskant, want zij konden toch immers niet weten hoe lang zij daar hadden moeten blijven. Zij wisten toch niet vooruit, wanneer er twee lieden tegelijk langs het huis zouden komen. En zij moesten er twee tegelijk hebben, omdat die dan later als getuigen zouden kunnen optreden, en elkaar op geen enkel punt tegen zouden spreken.

Verder zou het ook kunnen gebeuren, dat die twee mannen, nadat zij die geheimzinnige werkzaamheden hadden gezien, verslag waren gaan uitbrengen bij de politie. In dat geval zouden zij zich in alle haast hebben moeten verkleden en afschminken en zich moeten verwij-

deren op gevaar af, dat zij anders ontdekt zijn.

Raffles zweeg even en van die gelegenheid maakte Brand gebruik om te zeggen, dat hij nog niet begreep waar zijn vriend naar toe wilde.

— Zo aanstonds zal het je duidelijk worden, amice, zei Raffles, nog even geduld.

We gaan nu de stoute veronderstelling uiten, dat er die avond in Rockingham-House geen lijk onder de vloer is verstoppt. Maar wel weten we zeker, dat twee personen het hebben gezien. Hoe kan dat?

Zoals je je zult herinneren, heb ik er al over gesproken, dat het zeer waarschijnlijk gezichtsbedrog is geweest en dat de beide mannen daarvan het slachtoffer zijn geworden.

Bij die veronderstelling hebben we één hulp en die is gelegen in het feit, dat de mannen, die de kamer van een verschillend standpunt hebben bekeken, want de luikgaten staan ruim een halve meter van elkaar, niettegenstaande dat, toch hetzelfde hebben gezien.

Nu redeneer ik zo: Wanneer wij beiden op een halve meter afstand van elkaar, maar overigens op één lijn, naar een schilderij kijken, zien wij absoluut hetzelfde, omdat we niet naar een natuurvoorwerp kijken, maar naar een afbeelding daarvan. We gaan nu wéér een veronderstelling maken en wel deze: de beide mannen hebben niet twee werkelijke, levende mensen gezien, maar een afbeelding er van en ook de kamer. Deze afbeelding was beweeglijk, waaruit volgt...

Brand liet Raffles de zin niet voleindigen. Met zijn linkerhand greep hij de rechterpols van zijn vriend en gaf zich met de rechterhand een klinkende klets tegen het voorhoofd.

— Uilskuiken, dat ik ben! Dat ik dat niet eerder heb begrepen? Ja natuurlijk, ik zie het als het ware voor mij gebeuren. De mannen hebben natuurlijk door de luikgaten gekeken naar een bioscoopvertoning.

— Juist Charles, dat is mijn vaste overtuiging. Alles wijst daar op. Dat

telkenmale verduisteren van het vertrek, bijvoorbeeld.

Ook is hierdoor verklaard waarom de beide mannen, ofschoon zij een halve meter van elkaar stonden, toch precies hetzelfde hebben gezien. Het enige, dat mij nog twijfelachtig voorkomt is het feit, dat de mannen niet gezien hebben, dat zij tegen een projectiedoek aankeken, inplaats van in een werkelijke kamer.

— Dat moet je niet zeggen, Edward. Er bestaan projectiedoeken, die voorzien zijn van een zeer fijne kalklaag, zodat de structuur van het linnen absoluut onzichtbaar blijft.

— Wanneer wij ten slotte aannemen, dat er geprojecteerd is met de dunne koolspitsen, waarvan jij een stuk in de kamer hebt gevonden en, me dunkt, dat kan niet anders dan daar afkomstig van zijn, want wie zou anders met booglicht in een woonvertrek hebben gewerkt, dan is het licht niet al te sterk geweest, want de sterke lampen, die in de moderne projectietoestellen van de grote bioscooptheaters worden gebruikt hebben geen koolstaven. Men projecteert trouwens niet vaak meer met booglicht, vanwege het altijd aanwezige brandgevaar. De moderne Jupiterlampen doen overigens niet in lichtkracht onder voor booglampen. Alleen vraag ik me af welke eervergeten schurk het in zijn hoofd heeft gehaald op die weer-galoze manier...

— Wel, Charles, dat vraagstuk vind ik al heel eenvoudig op te lossen. Laten we eens nagaan wie het kan hebben gedaan. De dader moet natuurlijk iemand geweest zijn, die er belang bij had, dat het schelmstuk uitkwam en dat het zou worden toegeschreven aan een ander, in dit geval aan Turner.

Heeft Turner vijanden? Te oordelen naar de levenswijze van de eenvoudige man, neen; vijanden zijn er dus niet.

Blijft over iemand die op winstbejag uit is. Wie heeft er voordeel bij wanneer Turner dood is? Wie heeft er voordeel bij, wanneer mevrouw Turner dood is? Niemand. Maar wie heeft er voordeel bij wanneer beiden dood zijn?

— Je bedoelt natuurlijk Goffrey Blackburn? schreeuwde Brand bijna, daar hij zich bij het denkbeeld alleen reeds opwond.

— Ja, ik bedoel Blackburn, bevestigde Raffles. En ik verzeker je, dat ik me niet vergis. Alle feiten wijzen hem als het ware met de vinger aan. Wat ging hij nu doen? Met een duivelse geslepenheid maakte hij gebruik van zijn wetenschap, dat Turner Miss Elliot lief had.

Op welke manier hij dat gedaan heeft, weet ik nog niet, maar hij heeft mevrouw Turner in de een of andere hinderlaag weten te lokken en haar gedood.

Nu moest ook Turner er aan geloven en wat was velliger voor hem, dan hij 't zo kon plooiën, dat men de man voor de moordenaar van zijn eigen vrouw aanzag, hem daarvoor veroordeelde en ophing?

— Maar alles goed en wel, Edward, aldus nam Brand nu weer het woord, dit alles is mij en jou nu wel duidelijk, maar zou je denken, dat men onze uiteenzetting zal willen accepteren. Zou je denken, dat een rechter, dat een jury de verdachten hierop zouden vrijspreken en Blackburn als de ware schuldige veroordelen? Ik voor mij geloof dat niet.

— Neen, Charles, ook ik geloof dat niet en daarom zullen we nog eens moeten overleggen, hoe we zullen optreden met de grootst mogelijke kans op slagen. De enige stukken van overtuiging, die wij hebben, zijn het stuk koolspits en de foto van de Parijse fotograaf met diens begeleidende brief.

HOOFDSTUK VII.

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Nadat Raffles nog enige tijd met zijn vriend Brand over de zaak had gesproken, kwamen zij overeen, dat een poging moest worden gedaan om de film, die Blackburn had gemaakt, machtig te worden, teneinde die als stuk van overtuiging te kunnen tonen.

Met zijn gewone voortvarendheid verzuimde Raffles geen ogenblik. Hij waarschuwde Henderson en deelde hem mede, dat hij nog diezelfde nacht naar Southampton wilde vertrekken. De reusachtige chauffeur die zich altijd verheugde als zich iets voordeed, dat afweek van de gewone gang van zaken, scheen ook dit kolfje naar zijn hand te vinden en haastte zich naar de kleine haven, waar de « Stormvogel » gemeerd lag, om het vaartuig reisvaardig te maken.

Toen Raffles en Brand hem dan ook na een half uurtje volgden, was het fraaie, witte motorjacht geheel gereed om de reizigers te herbergen.

Terwijl Henderson met een verbluffend gemak, dank zij de electriche besturing, de boot in zijn eentje navigeerde, zochten Raffles en Brand hun hut op, om nog een uurtje te rusten, want na het verstriken van die tijd zouden de lichten van Southampton reeds in het gezicht zijn. Het snelvarende jacht deed er een derde van de tijd over, die een gewone stoomboot zou nodig hebben gehad.

Het geluk was hen gunstig en na een aanzienlijke borgsom te hebben gestort, kreeg Raffles de beschikking over een grote, open wagen, die, tot zijn vreugde, ook zeer snel was. Zij volgden de beroemde, reeds door de Noormannen aangelegde straatweg over Winchester en Croydon en kwamen precies om half vier te Londen aan.

— Waar gaan we nu heen? vroeg Brand, terwijl hij het stuurrad aan Raffles overgaf.

— We gaan naar Southwark, Charles,

dus we behoeven de London Bridge niet over. Ik heb informatie ingewonnen. Het atelier van Blackburn ligt in Rodneyroad Newington. Hier is het adres.

Raffles gaf Brand een strookje papier, waar het adres op stond geschreven.

Met zekere hand stuurde Raffles de auto door de nog verlaten straten, tot hij in Southwark kwam, waar hij bij de eerste de beste garage stil hield om de wagen daar te parkeren.

Zij vervolgden hun weg verder te voet en kwamen weldra voor het grote gebouw, dat de filmateliers van Blackburn, Turner en Cie, huisvestte.

Zonder de opmerkzaamheid van de dienstdoende politie-agent te trekken, bekeek Raffles de gevel eens en zei:

— Charles, jongen, we moeten aan de achterzijde zien te komen, want de voordeur durf ik niet goed te nemen. Ik zou wel kunnen proberen het slot te forceren, maar het is best mogelijk, dat het een ingewikkeld slot is en dan zou het mij te lang ophouden. Het beste lijkt mij, wanneer wij de brandladder, die je daar terzijde van het huis ziet, kunnen bereiken. De sloten van de branddeuren zijn gewoonlijk niet gesloten, of, als dat wel het geval is, dan betekent zo'n slot niet veel. Laten we maar eens gaan kijken.

Raffles wist overal raad op. Hij was als een menselijke vlieg, die, evenals dit insect, zonder een enkel steunpunt, overal tegen op kan klimmen. Eerst nam hij de voorzorgsmaatregel, een zwartfluweel halfmasker, dat hij altijd bij zich droeg, voor zijn gelaat te binden, toen haalde hij een handvol metalen pinnen uit zijn zak en stak een daarvan tussen een voeg der stenen. Een tweede volgde, doch deze werd een weinig hoger geplaatst. Met zijn rechterbeen op de laagste pin en zich met twee vingers, die hij om de tweede pin klemde, in evenwicht houdend, stak

hij met de rechterhand een derde in de muur en zette daar aanstonds zijn linkerbeen op. Toen kwam een vierde pin uit zijn zak en zo ging hij voort tot hij op een gegeven ogenblik op de hoogte van de eerste étage was aangekomen. Daar bevond zich een klein raampje, dat hem nu verder tot steun diende. Langzaam werkte hij zich omhoog, kalm en met een zekerheid, die zelfs Brand met verbazing sloeg.

De straat, waar Raffles dit kunststuk volbracht, was zelfs overdag zeer eenzaam en weinig betreden, zodat hem dit thans in het holst van de nacht uitstekend van pas kwam.

Brand zag nu, dat hij bijna de onderste trede van de brandladder, die zich langs de gehele zijgevel uitstreckte, bereikt had. Nog twee pinnen; nog één! Daar was hij er!

Voor hij verder ging, keek Raffles behoedzaam naar alle kanten, om zich te overtuigen, dat zijn nachtelijke klimpartij door geen vreemde ogen was gezien en greep toen naar de kruk van een matglazen deur. Zij week onmiddellijk naar binnen open. De deur was dus niet op slot.

Brand, die beneden was blijven staan, zag hoe zijn vriend de deur zonder enig gerucht te maken, opende en weer sloot. Hij was naar binnen gegaan en Brand bleef niets anders over dan geduldig te wachten.

Hij was reeds met zichzelf aan het overleggen of het niet het beste was langs dezelfde weg het huis binnen te gaan, toen Raffles eensklaps naast hem stond. Hij was, nadat hij zijn exploratietocht had beëindigd, eenvoudig door de voordeur naar buiten gekomen.

— Ga je mee, Charles, vroeg hij eenvoudig, ik ben klaar, dan zal ik je onderweg wel mijn wedervaren vertellen.

Terwijl hij dit zei, haalde hij de onderste pinnen uit de muur en liet de rest eenvoudig zitten.

Onderweg naar de garage en ook terwijl zij in de wagen zaten, bewaarde Raffles het stilzwijgen. Hij scheen in gedachten verdiept en Brand wachtte zich wel hem in zijn overpeinzingen te storen.

Eerst toen zij te Southampton weer goed en wel aan boord van de « Stormvogel » zaten, kwam Raffles met zijn verhaal voor de dag.

— Ik heb niet veel geluk gehad, Charles, aldus begon hij, we hebben met een verduiveld slimme rot te doen en hoe meer ik er over nadenk, hoe beter ik inzie, dat wij met dat heerschap nog niet klaar zijn. Het zal nog een hele dobber worden.

Hoe goed ik ook heb gezocht, ik heb niets kunnen vinden, ten minste niets van hetgeen ik gehoopt had te zullen ontdekken.

Blackburn heeft alles zonder enige twijfel vernietigd, wat hem en zijn opzet zou kunnen verraden.

In hoofdzaak heb ik mijn aandacht gewijd aan zijn kantoor en geen kast, geen lade van zijn lessenaar ondoorzocht gelaten. Ik heb alles weer in zijn oorspronkelijke toestand terug gebracht. Want ik zou voor al het geld in de wereld niet willen, dat hij argwaan kreeg, nu wij geen bewijzen in handen kunnen krijgen en wij die zelf moeten maken.

— Moeten we de bewijzen maken?

— Ja, Charles, ik zal je aanstonds vertellen hoe.

Zoals ik dan zei, heb ik op zijn kantoor niets gevonden. Ik kon de verzoeking niet weerstaan eens even een kijkje te nemen in de brandkast, maar dat is niets gedaan, hoor. Het schijnt dat mijnheer een hoop geld aan kan, want er lag alleen wat contant geld in de kleine kas, ik denk ongeveer honderd pond of zo en dat was alles. Het zou mij niets verwonderen als hij nu reeds geld had opgenomen, waarop hij nog geen recht had en dat hij er vast en stellig op rekent, dat Turner tot de strop wordt veroordeeld, zodat hij dan doodgewoon de zaken alléén kan voortzetten, en er geen haan naar kraait, dat hij in geldverlegenheid heeft gezeten. Ik heb daarom voor alle zekerheid enige posten uit het kasboek, dat ik zag liggen, genoteerd, want het zou wel kunnen zijn, dat die cijfers mij nog van pas komen.

Toen ik op zijn kantoor verder niets vond, bracht ik alles weer in dezelfde

toestand terug en ben eens op het atelier gaan neuzen. Ik heb daar dan ook geruime tijd zoekgebracht, zoals ik je al zei, tevergeefs. Tenminste wat betreft het vinden van een of ander stuk van overtuiging.

Maar toch voel ik, dat mijn bezoek niet geheel en al voor niets is geweest. Ik kwam op het volgende idee, Blackburn te ontmaskeren. Misschien vind je het wel wat erg fantastisch, maar naar mijn mening heeft het wel kans van slagen.

— En dat plan is? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je vertellen. Zo goed als Blackburn in staat is geweest een film samen te stellen, die door de mannen voor een werkelijk zich afspelend drama in het leegstaande huis werd aangezien, even goed kunnen wij dit ook doen.

— Met je verlof Edward, hoewel ik nog niet inzie, dat ons een dergelijke film van veel nut kan zijn, zouden we moeten beschikken over een opneemapparaat, waarin precies dezelfde lens zit als waarmee de eerste film is opgenomen.

— Juist, Charles, daar heb ik ook aan gedacht. Er stonden vijf toestellen in de opneemzaal en alle hadden dezelfde lens. Het was een Aldis Anastigmat van Taylor, Taylor en Hobson van 45 millimeter brandpunt. We zouden ons dus een dergelijk toestel moeten aanschaffen. Maar tot m'n geluk vond ik in een der kasten in het ontwikkelvertrek een lens liggen. De glazen waren met een laag stof bedekt, waaruit ik afleidde, dat men het bestaan van die lens vergeten was, zodat ik haar, zonder vrees voor directe ontdekking, durfde meenemen. Achteraf beschouwd, geloof ik echter dat we er toch niets aan hebben, want nadat ik de glazen had schoongemaakt, bleek er aan één kant een kras in te zitten.

— Mag ik de lens eens zien? vroeg Brand.

— Met genoegen. En Raffles reikte hem de in fraai koper montuur gevatte lens over.

Brand bekeek het instrumentje met

een critisch oog, gaf het terug en zei:

— Gefeliciteerd, Edward, met deze aanwinst. Dat krasje heeft niets te beduiden, misschien veroorzaakt het een weinig lichtverlies, maar dat is zó minniem, dat het niets zal hinderen.

— Mooi, dan hebben we alleen nog een projectietoestel nodig, een fijn gekalkt doek en nog enige andere kleinigheden. Om zoveel mogelijk te kunnen beschikken over identiek materiaal, heb ik een negatieve en een positieve rolfilm meegenomen. Er lag daar in het magazijn een grote hoeveelheid filmrollen van allerlei lengte, zodat ik dat best kon doen, zonder dat wij gevaar lopen dat het ontdekt wordt.

— Saprستي, dat is waar ook, Edward, we moeten natuurlijk een gekleurde film hebben. Daar had ik nog niet eens aan gedacht.

— Ik wel, amice.

— Zo? En wie moet dat dan doen?

— Wel, wij natuurlijk. Ik ontken niet, dat het een heel werk zal zijn, maar we mogen tegen geen moeite opzien, want het geldt hier het leven van twee onschuldige mensen.

— Dat is waar. Ik wil dan ook met genoegen mijn beste krachten er aan geven. Maar Edward, veronderstel, dat wij er in slagen een goede duplicaatfilm te maken, hoe wil je die dan als bewijs, dat Blackburn de moordenaar is, gebruiken?

— Dat zal ik je vertellen, Charles, maar laten we dan naar beneden gaan, want aan dek wordt het me wat te fris.

Op die dag en ook gedurende vele volgende dagen was het een bedrijvig leven op Hauteville-House.

Terwijl al deze voorbereidende maatregelen werden genomen, had Raffles een paar maal een onderhoud met Sir William Knox en diens dochter, daar hij laatstgenoemde wilde gebruiken als actrice voor de op te nemen film.

Maar Raffles wist haar met fijne tact over te halen, door haar er op te wijzen, dat zij, door haar medewerking te verlenen, waarschijnlijk twee onschuldige mensen van de dood door de strop redde, terwijl zij tevens daardoor zou helpen de schuldige te vinden.

Hoofdstuk VIII

DE GERECHTSZITTING

Raffles en Brand hadden een plaats gevonden tussen de advocaten, iets waarvoor Mr. Dundee, de advocaat, die de verdachten zou verdedigen, had gezorgd.

Mr. Dundee, een nog jonge man, maar met bijzondere aspiraties, had het een grote eer gevonden, toen graaf Palmhurst zich tot hem had gewend met dit verzoek en de graaf was nog in zijn achting gestegen, toen deze hem in vertrouwen had genomen en hem had medegedeeld wat hij van de zaak wist.

Op het ogenblik, dat de zitting zou aanvangen, zaten beiden in gespannen verwachting naar de deur te kijken en namen een ieder, die binnenkwam, goed op.

Reeds was de zaal tot berstens toe gevuld, toen de deur nogmaals opening en er een man van zeer donker uiterlijk binnentrad. Onmiddellijk gaven Raffles en Mr. Dundee elkaar met een nauwmerkbare wenk te verstaan, dat degene die zij verwachtten, was gekomen.

De binnentredende was een knap man en zou waarschijnlijk ook een sympathiek uiterlijk hebben gehad, als zijn donkere rusteloze ogen niet zo dicht bij elkaar hadden gestaan. Hij, was vergezeld van een zeer opzichtig geklede dame die niemand anders bleek te zijn dan Gaby Poesaldki, de beroemde Roemeense filmdiva, die nog meer door haar exotische, dure toiletten dan door haar fraai spel zich een wereldreputatie had weten te veroveren.

De heer met het donkere uiterlijk was Blackburn, de bioscopeigenaar en compagnon van Turner, een der verdachten. Het was dus niets vreemds, dat hij nieuwsgierig was naar de afloop van het proces, dat over het leven of dood van zijn compagnon zou beschikken.

Precies op tijd kwamen de rechters binnen. De jury bestond uit een tien-

tal inwoners van Guernsey, die met deftige, van hun waardigheid bewuste gezichten in hun bank zaten.

Op de verschillende vragen werd door de verdachte kalm maar vastberaden geantwoord. Hij erkende, zonder zich door zekere, berekende uitdrukkingen er te willen uitredder, dat hij Miss Elliot reeds lang lief had gehad, maar gaf ook duidelijk te kennen, dat hij er nimmer aan gedacht had, dat die genegenheid met een huwelijk zou bekroond worden, daar hij niet had willen scheiden, zodat, daar zowel hij als zijn vrouw nog jong en altijd gezond waren geweest, hun verhouding altijd een platonische had moeten blijven.

Toen de rechter hem vroeg wanneer hij zijn vrouw het laatst had gezien, deelde hij in antwoord daarop mee, dat hij met haar een uitstapje had gemaakt naar Parijs, waar zij onder andere ook nog Miss Elliot hadden gesproken, die daar reeds een maand verblijf hield. Zij waren half Juni naar huis teruggekeerd, met dien verstande, dat hij eerst naar Londen was gegaan, waar hij op zijn kantoor enige belangrijke besprekingen had, daar zijn compagnon op de dag van zijn thuiskomst met verlof was gegaan. Zijn vrouw was naar Guernsey gereisd, maar het bleek, dat niemand haar had gezien. Sedert die tijd waren alle nasporingen vruchteloos geweest en ook zijn advertenties hadden geen resultaat opgeleverd. Een alibi kon hij niet met zekerheid stellen, hetgeen blijkbaar als zeer verdacht werd beschouwd. Op een vraag van de rechter waarom hij aan de verdwijning van zijn vrouw niet meer ruchtbaarheid had gegeven, antwoordde hij, dat hij in de stellige mening verkeerde, dat zijn vrouw hem met opzet had verlaten, om hem vrij te maken ten opzichte van zijn gevoelens tegenover Miss Elliot en de gedachte aan moord zelfs geen ogenblik bij hem was opgekomen.

Toen vroeg de rechter:

— Wat deedt ge op de avond van de vijfde Juli omstreeks negen uur met de andere verdachte in Rockingham-House?

Turner antwoordde hierop met vaste stem:

— Op de avond van de vijfde Juli was ik niet op Guernsey, dus kon ik ook niet in Rockingham-House zijn.

Het laatst dat ik in dat huis ben geweest was ongeveer twee maanden vroeger en wel in gezelschap van mijn vrouw.

— Hebt u daar nog niets aan toe te voegen? vroeg de rechter.

— Niets, alleen wens ik hier nadrukkelijk te verklaren, dat ik onschuldig ben aan moord op mijn echtgenote.

Toen het verhoor van Turner was afgelopen, kwam Miss Elliot aan de beurt. Zij was eveneens naar het uiterlijk zeer kalm, doch blijkbaar minder zenuwachtig dan Turner. Haar antwoorden gaf zij met klare, duidelijke stem, die zelfs in het minst beefde. Daar ook zij haar alibi niet kon stellen, stond haar zaak, naar het oordeel der aanwezigen, zeer zwak.

Toen Blake gereed was, vroeg de rechter hem of hij absoluut zeker was van hetgeen hij gezegd had, daar het hier om twee mensenlevens ging. Wanneer de verdachten schuldig zouden worden bevonden, stond hen ongetwijfeld de dood door de strop te wachten.

Hierop gaf Blake een zeer waardig antwoord.

— Edelachtbare, zo zei hij, ik ben mij zeer wel bewust van de gevolgen mijner verklaring en ik heb die dan ook met een bloedend hart afgelegd. Zowel de heer Turner als Miss Elliot kende ik als brave mensen, die ik nimmer in staat had geacht een dier, laat staan een mens te doden om welke reden dan ook. Maar men heeft mij een eed afgenomen en ik moet naar waarheid getuigen. Ik zou graag tien jaren van mijn leven willen geven, als ik ook maar één ogenblik onzekerheid had gekend, maar alles wat ik gezien heb die avond, heeft een onuitwisbare indruk op mij gemaakt zodat het nog levendig voor mijn geest staat. Wat ik heb gezien, heb ik u me-

gededeeld en ik kan daar, hoezeer het mij ook spijt, geen woord van terugnemen.

Nu werd Smith door de veldwachters binnengebracht om zijn getuigenis af te leggen en wederom schenen de rechters en de jury geschokt door de volmaakte eensluidendheid van zijn verklaring met die van Blake.

Nu ving het requisitoir van de officier van justitie aan.

Zoals het in alle dergelijke gevallen gaat, werd al het slechte, dat maar van de verdachten kon worden gezegd, met grote nadruk naar voren gebracht. In dit geval was het natuurlijk de genegeheid van Turner voor Miss Elliot, welke als de oorzaak van al het kwaad werd gememoreerd. De officier was ongetwijfeld een kundig en nauwgezet ambtenaar, maar, daar tot dusverre geen enkele getuige had kunnen verklaren, dat de moord onder zijn ogen had plaats gehad en alleen moest worden afgegaan op hetgeen gezien was in Rockingham-House, meende deze ambtenaar dat hij niet genoeg sterke uitdrukkingen kon gebruiken om te wijzen op een ongeoorloofde liefde, die als reeds zo vaak, ook hier, de oorzaak was geweest van een gruwelijke misdaad.

De officier sprak met zo'n gloed en overtuiging, dat het publiek er door werd aangegrepen. Ook de juryleden waren zichtbaar onder de indruk. Men behoefde geen kenner van rechtszaken te zijn, om te constateren, dat de zaak er voor de verdachten slecht uitzag, hetgeen er niet beter op werd, toen Turner onder de redevoering van de officier zijn handen voor het gelaat sloeg en men zijn lichaam zag schokken van het snikken. Miss Elliot bleef, voor het uiterlijk althans, onbewogen en door velen werd reeds gefluisterd, dat zij de hoofdschuldige zou zijn, hetgeen op te maken viel uit haar onverschillige houding.

Een filosoof had hieruit de gevolgtrekking kunnen maken, dat, óf men zich berouwvol toont, óf onverschillig, dit in de ogen van het publiek al even erg wordt aangezien en altijd ten nadele van de verdachte wordt uitgelegd.

Er waren echter blijkbaar geen filosofen onder de aanwezigen, want allen waren geneigd, onder de indruk van de woorden van de officier van justitie, te denken, dat de verdachten zonder twijfel ook de moordenaars waren. Wel echter verwonderde men zich er over, dat de advocaat van de verdachten met geen enkel woord de officier in de rede was gevallen, geen enkele vraag had gesteld en blijkbaar een weinig onverschillig de zitting bijwoonde. Men beschouwde dit algemeen als een zeker teken, dat zijn pleidooi zeer zwak zou zijn en hij zich alleen op het gebrek aan overtuigende bewijzen zou beroepen.

Maar Mr. Dundee had andere plannen. Hij zou beide verdachten verdedigen en wachtte met ongeduld op het oogenblik, waarop hem het woord zou worden verleend.

Hij begon met hulde te brengen aan de rechter voor diens bekwame leiding, aan de officier van justitie voor diens bezadigde rede, waarop hij echter alleen dit had aan te merken, dat er in vergeten was aan te stippen, dat de verdachten wel is waar elkaar lief hadden, maar dat die liefde platonisch was geweest tot de verdwijning van mevrouw Turner als slachtoffer onder moordenaarshanden was gevallen, zelfs alle relaties tussen beiden was verbroken, in plaats dat, zoals men had mogen veronderstellen, de verhouding aan innigheid gewonnen had.

Spreker zei vervolgens, dat dit slechts de inleiding was tot zijn eigenlijke rede en dat hij dit alleen vermeld had om de verdachten in de ogen van de rechters, de jury en het publiek van een onrechtvaardige verdenking te zuiveren daar hij wilde dat zij geheel gerechtvaardigd de gerechtszaal zouden verlaten, als zij straks werden vrijgesproken.

Deze woorden wekten in de zaal groot opzien. Verschillende van de juryleden trokken in verwondering hun wenkbrauwen op en zelfs de rechter scheen enigermate verrast te zijn. Mr. Dundee had dan ook blijkbaar met voordacht met grote kalmte en overtuiging gesproken en hier en daar rekte men de hals, daar men begon in te zien, dat deze zaak

een sensationeel verloop zou hebben.

Dit was des te meer het geval, daar geen der aanwezigen ook maar kon vermoeden, welke pijlen de verdediger nog op zijn boog had.

— Ja, mijneheren gezworenen, aldus ging hij voort, vrijgesproken! Ik zie u mij met grote verbazing aanstaren, maar ik hoop u zo aanstonds te kunnen aantonen, dat hetgeen de twee hoofdgetuigen, Blake en Smith, gezien hebben, op een gezichtsbedrog berust.

Maar alvorens ik hiertoe overga, moet ik uw aandacht vragen voor het volgende:

Ik heb hier in mijn bezit een foto van een der verdachten, namelijk Miss Elliot, welke zij in December van het vorige jaar heeft laten maken. Met uw goedvinden zal ik deze foto haar tonen en aan haar vragen of zij deze als haar portret erkent.

Mr. Dundee wachtte op de hoofdknik van de president en boog zich toen naar de beklagde over en toonde haar het portret.

— Is dat uw portret? vroeg de advocaat met duidelijke stem, waarop de beklagde even duidelijk antwoordde:

— Ja, dat is mijn portret.

— Met verlof van mijnheer de president, aldus ging Mr. Dundee voort, zal ik het nu aan de getuigen Smith en Blake tonen.

Wederom knikte de rechter met het hoofd en wederom werd verklaard door degenen, die het getoond werd, dat zij dit portret zeer goed herkenden, daar zij Miss Elliot op de avond van de vijfde Juli precies zo hadden zien staan in de kamer van Rockingham-House.

Mr. Dundee knikte tevreden met het hoofd, tot grote verwondering van alle aanwezigen, die niet begrepen, waar hij heen wilde en hetgeen zij thans gehoord hadden in het nadeel van de beide verdachten uitlegden.

Nu echter haalde de advocaat nog een ander portret te voorschijn en overhandigde dat aan de rechter met verzoek het aandachtig te willen beschouwen en dan te zeggen of hij daarin de vrouwelijke verdachte herkende.

Nadat de rechter het portret enige ogenblikken bekeken en met het uiterlijk van Miss Elliot, die voor hem stond, had vergeleken, vroeg hij het eerste portret, dat zich nog bij de juryleden bevond, terug en vergeleek de beide foto's. Nadat hij dit had gedaan, overhandigde hij beide foto's aan de voorzitter der jury.

Mr. Dundee wachtte tot allen de beide portretten hadden gezien en vervolgens toen zijn pleidooi.

— Mijnheer de president en mijnheren gezworenen. Ik ga thans uw aandacht vragen voor een feit, dat van zeer grote betekenis is. Miss Elliot heeft het eerste portret, waarop zij met opgestoken haar is gefotografeerd, laten maken in het laatst van het vorig jaar en hier heb ik een schriftelijke verklaring van dezelfde fotograaf, dat hij haar heeft gefotografeerd met afgesneden haren op de tweede Juni van dit jaar. Deze brief is ter uwer beschikking. Zoals ge zult zien, is de fotograaf bereid deze verklaring onder ede te herhalen.

— Zoals ge allen hebt gehoord, hebben de beide getuigen Blake en Smith op de vijfde Juli van dit jaar Miss Elliot gezien in Rockingham-House met opgestoken haar, niettegenstaande haar haren zich enige weken te voren reeds in de toestand bevonden, zoals gij ze thans ziet, namelijk kort afgeknipt, hetgeen het uiterlijk van Miss Elliot zodanig verandert, dat dit zeker niet onopgemerkt zou gebleven zijn. Als u de getuigen Blake en Smith wilt ondervragen zullen zij u waarschijnlijk mededelen, dat zij de beklaagde nimmer zo hebben gezien en dus ook niet op de bewuste avond.

Hetgeen zij gezien hebben is niets anders geweest dan een nabootsing, een schilderij van Miss Elliot en de heer Turner, hetgeen ik u zo aanstonds hoop te bewijzen.

Teneinde dit te kunnen doen, nodig ik u, mijnheer de president en de heren gezworenen uit het terrein van deze zitting te willen verplaatsen naar de voortuin van Rockingham-House, waar ik u in de gelegenheid zal stellen het drama,

dat Blake en Smith hebben gezien, nogmaals bij te wonen.

Toen Mr Dundee zweeg, bleef het doodstil in de gerechtszaal. Het was alsof men de woorden van de advocaat niet goed had begrepen en iedereen keek met gespannen verwachting naar de rechter.

Intussen had de voorzitter met een wenk te kennen gegeven, dat hij op het voorstel van de advocaat wel wilde ingaan. Er kwamen enige auto's voor, waarin de rechters, de advocaten en de jury plaats namen om naar de plek van de misdaad te rijden.

Van de algemene verwarring, die ontstond, wilde Blackburn en zijn gezellin gebruik maken om de gerechtszaal te verlaten, maar Raffles was hen voor. Hij bevond zich in hun onmiddellijke nabijheid toen zij zich uit de voeten wilden maken.

Raffles grote wagen stond gereed en met een beleefd gebaar nodigde hij het tweetal uit daarin plaats te nemen.

— Het spijt mij zeer, antwoordde Blackburn, maar ik kan van uw vriendelijke uitnodiging geen gebruik maken. Hoewel ik niet geloof, dat hetgeen de advocaat wil bewijzen, als een bewijs zal gelden, zou ik gaarne met u mede willen gaan, maar het is op het ogenblik half vier en om vier uur vertrekt mijn boot naar Southampton. Ik heb dus geen ogenblik te verliezen, daar ik nog hedenavond in Londen moet zijn.

— Neen, in dat geval kunt u ook niet met ons meegaan, zei Raffles met zijn beminnelijkste lachje, maar nu ik u toch mijn wagen heb aangeboden, zal ik u even naar de kade brengen.

— Ik zal gaarne van uw vriendelijk aanbod gebruik maken, zei Blackburn en steeg met zijn vriendin in.

Raffles gaf Henderson order om naar de kade te rijden, maar toen zij daar aankwamen, hoorden zij tot hun grote verwondering, dat de boot reeds vertrokken was. Het besluit hiertoe was die namiddag om een uur reeds aan geplakt.

Blackburn was eerst verwonderd en vervolgens woedend. Hij voer geweldig uit tegen die snertmaatschappij, die zo

willekeurig en zonder dat er enige reden toe bestond, het vertrekur vervroegde en verklaarde, dat hij ontzettend gedupeerd was door deze willekeurige handelwijze. Onmiddellijk moest hij weten of er niet een speciale boot kon worden gecharterd.

Nu nam Raffles, die hem stil had laten uitrazen, het woord en bood aan hem en zijn gezellin met zijn eigen jacht «De Stormvogel» naar Southampton te brengen. Wanneer zij over een uur vertrokken, waren zij nog een uur eerder op de plaats hunner bestemming.

Het was nu volslagen donker geworden en daar Raffles een levendig gesprek met zijn gasten onderhield, merkten zij niet, dat zij na een klein kwartier plotseling weer voor het schoolgebouw stonden, waar de zitting werd gehouden.

Alle lichten waren ontstoken, ten bewijze, dat men weer van de tocht naar Rockingham-House, dat niet ver van de zittingszaal af lag, was teruggekeerd.

— Nu we toch hier zijn, moesten we maar even naar de uitslag van het experiment gaan luisteren, stelde Raffles voor en voordat Blackburn een woord tegen had kunnen zeggen en ofschoon aan zijn gelaat duidelijk was te zien, dat hem dit voorstel lang niet aanstond, stond hij in de zaal voor hij het wist.

Toen het viertal, Blackburn met zijn gezellin, benevens Raffles en Brand, binnentraden, werden aller ogen op hen gericht en bleven als van zelve op de twee eerstgenoemden rusten.

Juist stond Mr. Dundee op om zijn pleitrede te vervolgen.

Hij wees op de beide verdachten, die met zenuwachtig vertrokken gezichten en bleek van spanning naast elkaar in de beklagdenbank stonden.

— Ziet, mijneheren gezworenen, dat zouden twee moordenaars zijn? Ik vraag u met de hand op het hart, zijn dat twee misdadigers, die in koelen bloede iemand, een vrouw, met wie een der verdachten ruim veertien jaar zo niet in hartelijke liefde, dan toch in vrede en verdraagzaamheid heeft geleefd, zouden kunnen doden? Gij zult zelf zeggen, dat dit onmogelijk is. Ik heb u zoëven

trachten aan te tonen, dat hetgeen de getuigen hebben gezien, niets anders was dan een schilderij, een beweeglijk schilderij, een filmvertoning, die handig in elkaar werd gezet, om de schuld op twee onschuldigen te werpen.

Maar wie heeft dan de moord gepleegd? zult gij vragen. En ik moet hierop antwoorden: ik weet het niet, maar wèl weet ik, dat degene, die de vrouw heeft vermoord, ook het plan heeft uitgewerkt en volvoerd, om twee onschuldigen aan de galg te helpen. Dat zult gij allen met mij eens zijn.

En nu mijneheren, blijft slechts de vraag over: Wie heeft er bij dit alles belang gehad, groot belang gehad? Wie zou er voordeel van gehad hebben, indien mevrouw Turner dood was? Niemand, niet waar? Wie zou er belang bij kunnen hebben als die eenvoudige vrouw verdween?

Wie dan, om deze vraag nog eens te stellen, zou er belang bij hebben gehad, als Turner zou overleden zijn? Ook niemand, niet waar? Want het onderzoek heeft uitgemaakt, dat hij geen vijanden had. Maar wie zou er voordeel bij hebben gehad, indien beiden niet meer in het land der levenden zouden zijn?

Dit is een vraag, waarop wel een beslist antwoord valt te geven, want er bestaat een contract, dat alle rechten en voordelen, voortvloeiende uit de compagnieschap van de zaak Blackburn, Turner en Cie...

Mr. Dundee kon de zin niet voleindigen, want een revolvershot klonk en in wilde haast zag men een als heer gekleed man naar de uitgang snellen.

Raffles, die vlak naast Blackburn had gestaan, greep naar zijn schouder, werd doodsbleek en zakte toen geluidloos op de vloer. Brand snelde toe, juist bijtijds om zijn vriend in zijn armen op te vangen.

De vluchteling, die het schot had gelost en die niemand anders dan Blackburn bleek te zijn, vond de deur, waarheen hij gesneld was, versperd. Twee veldwachters stonden gereed om hem op te vangen. Maar nog vóór hij hen bereikt had, klonk een tweede schot.

Geen kans ziende te ontsnappen, had de lafaard het wapen tegen zichzelf gekeerd en zich door het hoofd geschoten.

Hevig bloedend viel hij bewusteloos neer.

* * *

Het is veertien dagen later en een vrolijk gezelschap is bijeen in de ruime bibliotheek van Hauteville-House.

Daar zit in de eerste plaats Raffles, in een gemakkelijke stoel. Hij ziet een weinig bleek en zijn arm is nog in verband. De wonde in zijn schouder heeft, hoewel niet gevaarlijk, nogal wat bloedverlies veroorzaakt, maar een bloedtransfusie bracht redding en thans is hij hard op weg naar volledig herstel.

Verder is er Brand, die maar al te blij is, dat hij zijn vriend, voor wiens leven hij vreesde, toen hij hem zo plotseling, getroffen door de kogel uit de revolver van Blackburn, zag neervallen, heeft mogen behouden.

Dan zijn er Sir William Knox en diens dochter, die met Brand het dra-

ma voor de tweede maal met zoveel overgave en overtuiging heeft gespeeld, dat de juryleden er bij de aanschouwing van de film door getroffen waren.

Ook Mr. Dundee is er, stralend over de schitterend gewonnen zaak, welke hem een grote vermaardheid ver buiten het eiland heeft doen verwerven.

En ten slotte zijn er Miss Elliot en Arthur Turner, die eigenlijk, na zovele jaren, de mogelijkheid geopend zien, dat nog eens hun hartewens in vervulling zal gaan.

Allen, die hier aanwezig zijn, hebben gelukkige gezichten, maar men kan de gezichten niet zien van de bestuursleden van het Children Hospital fonds, die pas een chèque ten bedrage van tien duizend pond sterling hebben ontvangen, hun voor het hospitaal geschonken door bemiddeling van graaf Palmhurst, die dit bedrag heeft gekregen van een schenker die onbekend wenste te blijven.

En onbekend is hij gebleven, behalve voor Raffles en Brand, die de hand van Turner, die de chèque heeft uitgeschreven, hartelijk hebben gedrukt.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE GELE DOOD

Lach met ons mee...

— Ja, voor ik 't vergete... Manse, ge weet hé, Menhere kan nog al goed uitschieten en opspelen, zulle, 't is maar da 'k wil zeggen ge moet er niet erg in verschieten.

— Welneen, Madame, we zijn toch met tweeën tegen een, hé.

❖

De Karthuizers is de strengste kloosterorde. Een paar eeuwen geleden vonden enkele Roomse Kardinalen dat de regel van de Karthuizers toch wat minder streng moest gemaakt worden, om gezondheidsredenen. Toen stuurden die paters een afvaardiging van achtien Karthuizers naar de Paus, die allen boven de tachtig en nog kernegezonderen. De les was duidelijk genoeg en ze mochten hun regel in zijn oorspronkelijke strengheid bewaren.

❖

De echtgenoot had de hele avond gelezen in « De wonderen der natuur ». Toen zei hij tegen z'n vrouw:

— Als je zo 'n boek als dit leest, dan zie je pas, hoe onbenullig en hoe klein een man toch eigenlijk is.

— Hm, bromde mevrouw, 'n vrouw hoeft daar geen hele avond in een boek voor te lezen!

❖

Professor : Hebt ge het onderwerp « oorzaak en gevolg » goed onder de knie ?

Student : Ik hoop het, professor.

Professor : Is het dan juist dat de oorzaak steeds 't gevolg voorafgaat?

Student : Gedeeltelijk, professor.

Professor : Hoezo, kunt ge me daarvan een voorbeeld geven ?

Student : Zeker, bv. wanneer een man een handkar voortduwt.

❖

Onderwijzeres. — Versta mij dus goed: Zaken waardoor men zien kan, zijn doorschijnend. Pauline, kunt gij een voorbeeld geven ?

— Een ruit, Juffrouw.

— Goed. Fientje, noem mij een ander.

— Een... sleutelgat, Juffrouw!

— Ge zegt niets, als uw vrouw het eten te zout gemaakt heeft ?

— Nee, want dan kan zij ook niks zeggen als ik m'n dorst ga lessen.

❖

— Wil je het paard even vasthouden, terwijl ik even binnen moet zijn ?

— Bijt het ?

— Neen!

— Trapt het ?

— Ook niet.

— Wil het zich misschien losrukken ?

— Niet bang voor!

— Ja, maar waarom moet ik dat paard dan vasthouden ?

❖

Frits : Waarom heb je met je verloofde afgebroken ?

Max : Heb ik nooit verteld, dat zij onderwijzeres was? Nu, verbeeld je! Telkens als ik op een rendez-vous te laat kwam, of verhinderd werd te komen, eiste zij een briefje van de hand van mijn ouders, waarbij mijn afwezigheid werd gebillijkt.

❖

Bob : Papa, wat is feitelijk beurs-handel ?

Papa : Niets is eenvoudiger. Ik koop iets wat ik niet krijg, betaal met geld dat ik niet bezit en verkoop wat ik nooit heb gehad voor een hogere of lagere prijs dan de kostprijs. Begrepen ?

❖

Dochter : Maar Mama, waarom zijt ge er tegen? Jan wil me toch gelukkig maken?

Moeder : Dom kind! Dat had uw Vader mij ook beloofd!

❖

— Zou 't waar zijn, Vader, vroeg Dina, dat men niet heel gelukkig is in het huwelijk als men trouwt op de dertiende der maand ?

— Dat geloof ik toch ook, zei haar vader, waarom zou de dertiende beter zijn dan andere dagen.